

ภาพลักษณ์ของสตรีผิวดำในนวนิยาย : สตรีที่ต้องเผชิญกับอคติด้านสีผิว ชนชั้น และเพศ

ภาพของทาสสตรีผิวดำที่สะท้อนออกมาจากวรรณกรรมทั้ง 4 เรื่อง ได้รับการถ่ายทอดออกมาให้เห็นถึงการที่สตรีเหล่านี้ต้องเผชิญกับอคติทางด้านสีผิว ที่เสมือนเป็นตราบาปที่สังคมได้กำหนดไว้สำหรับคนผิวดำหรือลูกผสม ถูกรังแกและรังเกียจจากสังคมอันมีสาเหตุมาจากการที่พวกเธอมีผิวดำ เป็นพวกผิวสี ต้องพบกับอคติด้านชนชั้นที่มองว่าพวกเธอมีสถานภาพเป็นทาสผู้ใช้แรงงานอันเป็นชนชั้นล่างของสังคม รวมทั้งเพศสภาพความเป็นผู้หญิงก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่น่ามาซึ่งการถูกสังคมกดขี่ และแบ่งแยกคุณค่าของความเป็นมนุษย์ของทาสสตรีผิวดำด้วยอคติทางเพศ

3.1 อคติด้านสีผิว: ตราบาปที่มีอาจลบลือน

นอกจากคำว่า "ทาส" แล้ว "นิโกร คนดำ ไขมันดำ ลูกผสม" คำเรียกเหล่านี้ล้วนแต่แฝงไปด้วยความเชื่อในด้านลบที่มีต่อสีผิวและเชื้อชาติของบุคคลเหล่านี้ อคติที่สังคมสร้างขึ้นได้ลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ และตัดโอกาสต่างๆ ของตัวละครในเรื่องซึ่งแสดงออกมาในประเด็นดังต่อไปนี้

3.1.1 ภาพสะท้อนด้านการศึกษา

อคติที่คนผิวขาวมีต่อทาสผิวดำอย่างหนึ่งนั่นคือการที่มองว่าคนผิวดำเป็นเสมือนสัตว์หรือวัตถุที่ไม่มีมันสมองในการเรียนรู้ การอ่านออกเขียนได้เป็นความคิดของคนขาวที่จะช่วยให้คนเป็นมนุษย์ขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ ดังนั้น นายทาสผิวขาวรวมทั้งกฎหมายของอเมริกาจึงไม่อนุญาตให้ทาสได้เรียนรู้หนังสือ เพราะหากทาสมีความรู้แล้ว นั่นเท่ากับว่าได้ทำลายระบบความคิดของคนขาวที่มีต่อคนดำว่าไม่มีความเป็นคน เมื่อคนดำรู้หนังสืออ่านออกเขียนได้ก็จะมีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนผิวขาว เป็นการยกระดับจากสัตว์หรือสิ่งของที่ไร้สมองให้เป็นมนุษย์ อีกทั้งคนขาวก็ยังเกรงว่าการรู้หนังสือจะนำมาซึ่งช่องทางต่างๆ ที่ทำให้ทาสสามารถรับรู้ข่าวสารต่างๆ และหลบหนีไปได้ในที่สุด อย่างไรก็ตามแม้ว่าทาสจะถูกห้ามไม่ให้เรียนรู้หนังสือ แต่พวกเขาก็มีการโต้กลับข้อห้ามเหล่านี้ของคนขาวด้วยการแอบเรียนรู้โดยวิธีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการที่ครหาใจดีสอนให้ หรือเรียนจากคนดำด้วยกันเองอย่างลับๆ

ในเรื่องในเรื่อง *Incident's in the Life of a Slave Girl* ได้บอกให้เห็นถึงกฎหมายที่ห้ามมิให้ทาสสอนหนังสือแก่กันและกัน หากนายทาสหรือมีคนรู้เข้า พวกเขาจะถูกเขียน แต่เมื่อลินดาสามารถอ่านออกเขียนได้แล้ว เธอก็ยังแอบสอนหนังสือให้กับทาสผิวดำแก่ๆ คนหนึ่งเพราะเธออยากอ่านคัมภีร์

ไบเบิลเพื่อเข้าถึงพระเจ้า ลินดาารู้สึกดีใจที่เธอสามารถถ่ายทอดสิ่งดีๆ ไปให้กับคนสีผิวด้วยกันเพื่อเป็นการสร้างโอกาสให้กับทาส แม้ว่าเขาจะอายุมากแล้วก็ตาม

He thought he should know how to serve God better if he could only read the Bible. He came to me, and begged me to teach him. He said he could not pay me, for he had no money,.... I asked him if he did n't know it was contrary to law; and the slaves were whipped and imprisoned for teaching each other to read... He thought he could plan to come three times a week without its being suspected. I selected a quiet nook, where no intruder was likely to penetrate, and there I taught him his A, B, C. Considering his age, his progress was astonishing. As soon as he could spell in two syllables he wanted to spell out words in the Bible. The happy smile that illuminated his face put joy into my heart. ¹

ในเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* นายคนแรกของแฮนนามีความคิดว่าหากทาสได้รับการศึกษา หรือมีความรู้ ก็อาจทำให้ทาสแข็งข้อ ตั้งตนเป็นใหญ่ ไม่ยอมเชื่อฟังนาย อคติเหล่านี้ดำเนินไปภายใต้ความหวาดกลัวหวั่นวิตกของคนผิวขาวว่าหากคนดำได้รับความรู้ก็จะเหนือกว่าตนเอง จึงได้สร้างมายาคติหรือความเชื่อขึ้นมาว่าทาสผิวดำเป็นพวกที่ด้อยปัญญา ไม่ค่อยฉลาดนัก จึงไม่สามารถเรียนรู้หรือรับรู้องค์ความรู้ต่างๆ ของคนผิวขาวที่มีความเจริญกว่าได้ ดังนั้น จึงเป็นการเสียเวลาและไร้ประโยชน์ที่จะสอนหรือปลูกฝังวิทยาการต่างๆ ให้กับคนดำเหล่านี้

My master never permitted his slaves to be taught. Education in his view tended to enlarge and expand their ideas; made them less subservient to their superiors, and besides that its blessings were destined to be conferred exclusively on the higher and nobler race. Indeed though he was generally easy and good-tempered, there was nothing liberal or democratic in his nature. Slaves were slaves to him, and nothing more. Practically he regarded them not as men and women, but in the same light as horses or other domestic animals. ²

¹ Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. p.80.

² Crafts, *The Bondwoman's narrative*. p.6.

สติปัญญาของทาสมืดดำมักจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับมันสมองเขาวัวปัญญาของสัตว์ว่าไม่แตกต่างกันหรืออาจจะด้อยกว่าสัตว์ด้วยซ้ำ ทั้งนี้ก็เป็นเพียงการพยายามใช้อำนาจของคนผิวขาวเพื่อสร้างอคติในการปกครองทาสมืดดำให้อยู่ภายใต้การควบคุมของตน

...you really are assimilated to the brutes, that the horses, dogs and cattle have quite as many privileges, and are probably your equals or it may be your superiors in knowledge, ...³

ในเรื่อง *Our Nig* มิสซิสเบลมีองที่ไม่เห็นด้วยที่จะให้ฟราโตไปโรงเรียน เพราะเธอมีอคติต่อคนผิวสีว่า คนเหล่านี้ไม่สามารถพัฒนาตนเองหรือยกฐานะของตนให้สูงขึ้นได้ ดังนั้นจึงเปล่าประโยชน์ที่จะให้ฟราโตเรียนหนังสือ Mrs.Bellmont was in doubt about the utility of attempting to educate people of color, who were incapable of elevation.⁴

จากนวนิยายดังกล่าวข้างต้นทั้ง 4 เล่ม ที่ได้สะท้อนให้เห็นภาพของอคติทางด้านสีผิวอันนำมาสู่การบิดเบือนความเป็นจริงในด้านการศึกษาและการแสวงหาความรู้ของคนมืดดำ การที่คนขาวมองว่าคนดำมีมันสมองเจกเช่นสัตว์ ไม่สามารถจะเรียนรู้วิชาการอ่านเขียนดังที่คนผิวขาวทำได้นั้น เป็นเพียงมายาคติที่คนผิวขาวสร้างขึ้นเพื่อป้องกันมิให้คนมืดดำเขิบฐานะขึ้นมาเทียบเท่ากับตน เนื่องจากหากคนมืดดำมีความรู้ นั่นก็เท่ากับว่าอคติที่คนขาวได้จัดวางไว้ให้คนมืดดำนั้นได้รับการพิสูจน์ว่าไม่เป็นความจริง อันส่งผลให้คนมืดดำมีความเท่าเทียมในความเป็นมนุษย์เท่ากับคนผิวขาว และมีโอกาสในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ผู้แต่งที่เป็นนักเขียนในกลุ่มที่มีประสบการณ์ตรงจากการเป็นทาสได้ใช้ความพยายามในการเรียนหนังสือทั้งจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากการศึกษาที่มีคนผิวขาวผู้มีใจอารีช่วยแอบสอนให้ และแสดงให้เห็นสังคมได้ตระหนักถึงความพยายามของพวกเธอในการต่อต้านอคติของคนผิวขาวที่มีต่อสีผิวและการกีดกันทางปัญญา พวกเธอใช้การศึกษาเป็นอาวุธในการตอบโต้กับนายทาสและคนขาว โดยถ่ายทอดเรื่องราวให้คนในสังคมได้ประจักษ์กับความเป็นจริงอันโหดร้ายของระบบทาส

3.1.2 ภาพสะท้อนด้านศาสนา

คนขาวมักมีอคติต่อคนดำและคนผิวสีว่าพวกเขาป่าเถื่อนและไม่มี ความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องมานับถือศาสนาหรือรับฟังคำสั่งสอนของพระเจ้า เพราะทำไปก็เปล่าประโยชน์และเสียเวลา ชีวิตของ

³ Ibid., p.201.

⁴ Ibid., p.30.

ทาสมีเพียงแค่ทำงานและทำงานให้หนักขึ้นเท่านั้น ไม่มีใครต้องการทาสที่มีศาสนา นายทาสต้องการเพียงทาสที่แข็งแรงเท่านั้น ทาสจะมีศาสนาได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับพิจารณาของนายทาส นายทาสบางคนอนุญาตให้ทาสนับถือศาสนาได้ สามารถไปโบสถ์เพื่อสวดมนต์ นับถือพระเจ้า และยอมให้ทาสประกอบพิธีกรรมต่างๆ ตามแบบคริสเตียนได้ เพราะหวังว่าทาสที่เป็นคริสเตียนจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของตน และดำรงตนอยู่ภายใต้การปกครองของนายทาส ทำให้การปกครองเป็นไปอย่างง่ายขึ้น แต่สำหรับนายทาสบางคนก็ไม่อนุญาตให้ทาสเข้าไปมีส่วนร่วมใดๆ เกี่ยวกับศาสนาเลย เพราะรู้สึกกลัวกับการรวมตัวกันเป็นกลุ่มจำนวนมากของคนดำ และไม่ต้องการให้ทาสมีพระเจ้าองค์เดียวกับที่พวกเขา มี เพราะพวกเขาถือว่าเมื่อทาสเป็นคริสเตียน วิญญาณของพวกทาสก็จะได้รับการคุ้มครองจากพระเจ้าเช่นเดียวกับตน นายทาสไม่คิดว่าทาสมีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเขา แต่เมื่อทาสมีศาสนา ก็เท่ากับว่าเป็นการยกระดับให้ทาสเข้ามาอยู่ในระดับเดียวกันกับคนขาวอย่างตน⁵

เมื่อทาสได้รู้จักกับศาสนาแล้ว บางคนก็ใช้คำสอนของพระเจ้าเป็นแบบอย่างและเป็นที่ยึดเหนี่ยวชีวิตของตน ไม่ว่าจะลำบากเพียงใด แต่ในใจของทาสก็ยังคงมีความรักและความหวังดังคำสอนในพระคัมภีร์ไบเบิล จนกระทั่งได้รับอิสรภาพในที่สุด

แต่ก็มีทาสอีกหลายคนที่ไม่ครวญคร้ามกับความศรัทธาต่อพระเจ้า และพยายามปฏิบัติตนตามคำสอน แต่ด้วยความผิดหวังจากโชคชะตาชีวิตหลายครั้ง ทำให้ทาสเหล่านี้หันมาตั้งคำถามกับศาสนา และพระเจ้าว่ามีอยู่จริงหรือไม่ และพวกเขาศรัทธาไปทำไม ในเมื่อสิ่งที่ได้รับคือการถูกกดขี่และความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า

ลินดา กล่าวไว้ในเรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* ว่า เหตุแห่งการให้ทาสได้มีศาสนา ก็เพื่อป้องกันทาสไม่ให้ก่ออาชญากรรมฆ่า นายทาส อย่างกรณีของกบฏแนท ทูร์เนอร์ (Nat Turner) ที่ทาสฆ่า นายทาส ดังนั้น ในความคิดของเธอแล้ว จึงไม่แปลกที่คำสอนของบาทหลวงที่นายทาสของเธอจ้างมาจะเป็นไปเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ที่แอบแฝงอยู่ของนายทาส คือสอนให้ทาสซื่อสัตย์ ซื่อ และจงรักภักดีต่อ นายทาสนั่นเอง

...the slaveholders came to the conclusion that it would be well to give the slaves enough of religious instruction to keep them from murdering their masters.

⁵ Robinson, "Slave Religion," *Africana: The Encyclopedia of the African and American Experience*. 1719-1720.

His text was, Servants, be obedient to them that are your masters according to the flesh, with fear and trembling, in singleness of your heart, as until Christ." ... "Hearken, ye servants! Give strict heed unto my words. You are rebellious sinners. Your hearts are filled with all manner of evil. 'Tis the devil who tempts you. God is angry with you, and will surely punish you, if you don't forsake your wicked ways. You that live in town are eye servants behind your master's back. Instead of serving your master faithfully, which is pleasing in the sight of your heavenly Master, you are idle, and shirk your work. God sees you. You tell lies. God hears you. Instead of being engaged in worshipping him, you are hidden somewhere, feasting on your master's substance; tossing coffee-grounds with some wicked fortuneteller, or cutting cards with another old hag. Your masters may not find you out, but God sees you, and will punish you. O, the depravity of your hearts!...."⁶

ต่อมาบาทหลวงคนที่นายทาสเคยให้มาเทศน์ได้ย้ายไปเทศน์ที่อื่นที่เขาได้รับค่าจ้างมากกว่านี้ ลินดามีโอกาสได้ไปฟังบาทหลวงคนใหม่เทศน์ ซึ่งเขาเทศน์ได้ดีมาก และเป็นครั้งแรกในการเทศน์ที่ทาสได้รับการกล่าวถึงในฐานะที่เป็นมนุษย์ แต่ก็ทำให้เขาไม่ได้รับความพอใจจากคนผิวขาวที่ได้ฟังสิ่งที่เขาเทศน์ และในสังคมนี้ก็มักมีคนที่เทศน์อย่างซื่อสัตย์เพียงไม่กี่คน เพราะพวกเขาจะถูกเกลียดชังจากคนขาวและนายทาสทางตอนใต้ บ้างถูกขับไล่ หรืออาจถูกจับและถูกประหารชีวิตไปในที่สุด

...it was the first time they had ever been addressed as human beings. It was not long before his white parishioners began to be dissatisfied.

There are men who would gladly undertake such missionary work as this; but, alas! Their number is small. They are hated by the south, and would be driven from its soil, or dragged to prison to die, as others have been before them.⁷

ลินดา รู้สึกเสียใจที่กฎหมายห้ามไม่ให้ทาสมีศาสนาหากนายทาสไม่อนุญาตทุกๆ ที่ทาสเหล่านี้มีความต้องการในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา เธอได้เสียสละพวกหมอสอนศาสนาที่ส่ง

⁶ Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. pp.74-75.

⁷ *Ibid.*, pp.79-81.

คัมภีร์ไบเบิลหรือเดินทางไปยังต่างประเทศเพื่อเผยแผ่ศาสนา แต่กลับละทิ้งผู้คนที่ไม่มีศาสนาในดินแดนของตน เธอยินดีที่หมอสอนศาสนาเดินทางไปสอนศาสนายังดินแดนโลกที่สามที่มีดমন แต่ไหนพวกเขากลับไม่ได้หันมามองมุมมืดในสังคมของบ้านเมืองตนเองบ้าง และลินดา ก็อยากบอกพวกเขาให้เทศน์บอกกับเจ้าของทาสและพ่อค้าขายทาสว่ามันผิดแค่ไหนที่กักขังมนุษย์ มันบาปที่จับลูกคนอื่นไปขาย และโหดร้ายเพียงใดที่ไปละเมิดทางเพศกับลูกสาวของคนอื่น ทุกๆ คนบนโลกใบนี้เป็นพี่น้องกัน และพวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาห้ามมิให้พี่น้องของเขารู้หนังสือ

There are thousands, who, like good uncle Fred, are thirsting for the water of life; but the law forbids it, and the churches withhold it. They send the Bible to heathen abroad, and neglect the heathen at home. I am glade that missionaries go out to the dark of the earth; but I think them not to overlook the dark corners at home. Talk to American slaveholders as you talk to savages in Africa. Tell *them* it was wrong to traffic in men. Tell them it is sinful to sell their own children, and atrocious to violate their own daughters. Tell them that all men are brethren, and that man has no right to shut out the light of knowledge from his brother. Tell them they are answerable to God for sealing up the Fountain of Life from souls that are thirsting for it.⁸

การเป็นคนมีศาสนาแตกต่างจากการเป็นคริสต์ศาสนิกชน ลินดา มีความเห็นว่าการเป็นคนที่มีศาสนานั้นเป็นได้ง่ายกว่าการทำตัวเป็นคริสต์ศาสนิกชน เราสามารถตัดสินการกระทำอย่างผิวเผินของคนๆ หนึ่งว่าเขาเป็นคนมีศาสนา แต่คนๆ นั้นนำเงินไปบริจาควัด สังคมก็กล่าวขานว่าคนผู้นั้นเป็นคนที่มีศาสนาแล้ว แต่แท้จริงเงินจำนวนนั้นได้มาจากหยาดเหงื่อ เลือด และความทรมาณของทาส แต่สังคมก็ตัดสินว่าเขาเป็นคนดี หากแต่สำหรับลินดา เธอคิดว่าคนประเภทนี้ไม่ใช่คริสต์ศาสนิกชนที่ดี เพราะได้เบียดเบียนและทำร้ายผู้อื่นเพื่อให้ได้เงินมา สวรรค์ หรือบาทหลวงเกิดไปมีลูกนอกสมรสกับหญิงผิวขาวที่ไม่ใช่ภรรยาของตน บาทหลวงผู้นั้นก็จะถูกขับออกจากตำแหน่งทางศาสนา แต่หากหญิงผู้นั้นกลายเป็นหญิงผิวดำ หรือ ทาส เขาก็ยังคงเป็นบาทหลวงที่ดีของชาวบ้านได้เหมือนเดิม และนี่คือความอยุติธรรมของสังคมคนขาวที่นับถือและยกย่องคนเพียงแค่สิ่งที่เห็นกันภายนอก และปกป้องแต่พวกพ้องของตนเท่านั้น

⁸ Ibid., p.81.

There is a great difference between Christianity and religion at the south. If a man goes to the communion table, and pays money into the treasury of the church, no matter if it be the price of blood, he is called religious. If a pastor has offspring by a woman not his wife, the church dismiss him, if she is a white woman; but if she is colored, it does not hinder his continuing to be their good shepherd.⁹

ลินดา รู้สึกแปลกใจกับสิ่งที่ผิดและขัดแย้งกับคำสอนของพระเจ้า แต่สังคมคนผิวขาวก็ยังยอมรับว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว เธอแปลกใจที่คนอย่างด็อกเตอร์ฟลินท์ก็ได้รับเลือกให้เป็นคนที่มีคุณต่อศาสนา ทั้งๆ ที่พฤติกรรมที่ชอบล่วงละเมิดทางเพศของเขาที่มีกับลินดา ยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ วันหนึ่งเขาพยายามจะพูดให้เธอยอมมาเป็นภรรยาของเขา ลินดาจึงพูดถึงคัมภีร์ไบเบิลว่าคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้น ทำให้เขาโกรธมากที่ทาสอย่างเธอไปสอนเขาเกี่ยวกับเรื่องศาสนาและสอนเขาว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควร

His voice became hoarse with rage. "How dare you preach to me about your infernal Bible!" he exclaimed. "What right have you, who are my negro, to talk to me about what you would like and what you wouldn't like? I am your master, and you shall obey me."¹⁰

คำพูดของนายทำให้ลินดานึกถึงเพลงที่ทาสร้องไว้ว่าที่อยู่ของซาตานคือตรงนี้ คือตรงที่ฉันอยู่ ส่วนที่ที่พระเจ้าอยู่นั้นคือดินแดนอันเสรี และเป็นที่นี่ที่เธอหวังว่าจะไป

No wonder the slaves sing,

Ole Satan's church is here below;

Up to God's free church I hope to go.¹¹

แฮนนาในเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* ก็ไม่ได้รับรู้ใดๆ เกี่ยวกับศาสนาจากนายทาส จนกระทั่งมาพบลุงเซียร์ (Uncle Siah) และป้าเฮ็ตตี้ (Aunt Hetty) ที่นอกจากจะสอนให้เธออ่าน

⁹ Ibid., pp.82-83.

¹⁰ Ibid., pp.83.

¹¹ Ibid., pp.83.

ออกเขียนได้แล้ว ยังสอนให้เรารู้จักกับพระเจ้าด้วย They cultivated my moral nature. They led me to the foot of the Cross.¹²

แม้จะมีทาสหลายคนที่ผิดหวัง ไม่เชื่อในเรื่องพระเจ้า และโกรธแค้นเกลียดชังกับคำสวดภาวนาที่ดูเลือนลอยยากจะเป็นจริง แต่แอนนากลับใช้ศาสนาเป็นที่กุมเกาะชีวิตทาสอันเลวร้ายของเธอ เข้าไว้กับคำสอนของพระเจ้า ความยึดมั่นศรัทธาทำให้ชีวิตเล็กๆ ชีวิตหนึ่งลุกขึ้นสู้ต่อโชคชะตาท่ามกลางอคติของสังคมคนขาว แอนนาพยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า แม้จะถูกประณามหยามเหยียดว่าเป็นเพียงทาสผิวดำ แต่ความดีที่มีอยู่ในตัวเธอนั้นก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสีผิวหรือชนชั้นแต่อย่างใด "...though a slave, I must be good and trust in God."¹³

ขณะที่แอนนาถูกจับอยู่ในคุก เธอไม่ได้แสดงความอ่อนแอหรือหวาดกลัวต่อโชคชะตาเลยถึงแม้ร่างกายของเธอถูกจองจำ แต่หัวใจและวิญญาณของแอนนาก็เข้มแข็งและพร้อมที่จะสู้ และยืนยันว่าไม่มีผู้ใดจะมาทำลายความศรัทธาในตัวเธอไปได้

...though my perishable body was at their disposal, my soul was beyond their reach. They could never quench my immortality, shake my abiding faith and confidence in God, or destroy my living assurance in the efficacy of the dying Saviour's blood.¹⁴

ในเรื่อง *Our Nig* ฟราโดก็ไม่ได้รับอนุญาตจากนายให้ไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ เพราะมิสซิสเบลมีองค์เชื่อว่าศาสนาไม่มีความหมายใดต่อคนผิวดำ นายหญิงยังห้ามมิให้ฟราโดอ่านพระคัมภีร์ไบเบิล เพราะทำให้ฟราโดเสียเวลาในการทำงาน

Mrs.Bellmont found her one day quietly reading her Bible. ... Here she was, reading and shedding tears over the Bible. She ordered her to put up the book, and go to work, and not be sniveling about the house, or stop to read again.¹⁵

¹² Crafts, *The Bondwoman's narrative*. p.10.

¹³ Ibid., p.9.

¹⁴ Ibid., pp.102-103.

¹⁵ Wilson. *Our Nig*. pp.86-87.

แต่ป้าเฮ็ตตี้ (Aunt Hetty) ผู้มีเมตตาที่แอบพาฟราโดไปร่วมชุมนุมกับเพื่อนบ้านในตอนเย็น พวกเขาจะสวดมนต์ ร้องเพลง และไถ่บาป ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับฟราโดเพราะเธอได้ปลดปล่อยตนเองจากความทุกข์ การทำงานหนักและถูกกดขี่ซึ่งเป็นการใช้ศาสนาจากมุมมองของคนชั้นล่าง หากดูเพียงผิวเผินแล้วอาจเสมือนว่าฟราโดต้องการลบล้างความคิดที่คนขาวมองว่าเธอไม่มีความเป็นมนุษย์และต้องการการยอมรับจากคนผิวขาวจึงกระตุ้นให้ฟราโดไปโบสถ์เป็นประจำ ไปโบสถ์ฟราโดไม่ได้อยากเป็นคริสต์ศาสนิกชนที่ดี แต่เธอใช้เวลาจากการไปโบสถ์เป็นเครื่องมือในการหลีกเลี่ยงจากนายที่จู้จี้ การถูกทำโทษและการทำงานหนัก

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าฟราโดจะมีความศรัทธาต่อศาสนาและยึดมั่นในพระเจ้า แต่ก็มีบางช่วงที่เธอรู้สึกสับสนและตั้งคำถามที่ท้าทายต่อพระเจ้า เนื่องจากอคติด้านสีผิวที่เธอถูกตอกย้ำจากนายหญิงว่าเธอเกิดมาเป็นคนดำ ไม่มีที่สำหรับคนอย่างเธอในการจะมาสวดมนต์นึกถึงศาสนา รวมทั้งพระเจ้า ...prayer was for whites, not for blacks.¹⁶

และจากคำพูดนี้เองทำให้ฟราโดไม่กล้าที่จะนำตนเองไปเปรียบเทียบกับคนขาวในเรื่องของการได้ขึ้นสวรรค์หรือการจะได้รับความเมตตาจากพระเจ้า อคติด้านศาสนาสำหรับคนผิวสีทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความเป็นอื่นของฟราโดในหมู่คนขาวเกี่ยวกับศาสนา พระเจ้า และสวรรค์

เมื่อเธอเห็นร่างของเจมส์ถูกฝังลงในหลุมศพ เธอก็อยากลงไปอยู่ในนั้นด้วย แต่เธอก็คิดว่าหากเธอตาย เธอก็ไม่สมควรจะได้ไปอยู่ที่เดียวกับเขา เธอรู้สึกสับสน ไม่รักพระเจ้าอีกต่อไป แต่ก็ยังอยากเจอและขอให้พระเจ้าประทานชีวิตหลังความตายให้กับเธอ

As she saw his body lowered in the grave she wished to share it; but she was not fit to die. She could not go where he was if she did. She did not love God; she did it serve him or know how to.

She retired at night to mourn over her unfitness for heaven, ... She wish she could see God and ask him for eternal life.¹⁷

¹⁶ Ibid., p.94.

¹⁷ Ibid., pp.98-99.

ใน *Beloved* เบบี ซูกส์ สอนคนดำในชุมชนให้รู้จักตนเองและวิญญาณ (Spirituality) ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถอธิบายความเป็นคนผิวดำได้ดีมากกว่าการยึดมั่นในศาสนา เบบี ซูกส์สอนให้คนดำรักตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งและเป็นการโต้กลับศาสนาของคนผิวขาวที่สอนให้รักผู้อื่น และมีการใช้คำว่าชำระจิตใจ หรือ Clearing ซึ่งหยิบยืมมาจากศาสนาคริสต์ แต่นำมาใช้ในความหมายที่แตกต่างกันไป และตัวเบบี ซูกส์เองก็ทำหน้าที่แทนนักบวชในศาสนาคริสต์ ทำหน้าที่เป็นผู้ชำระจิตใจให้กับคนดำในชุมชน

3.1.3 ภาพสะท้อนด้านการได้รับการยอมรับจากสังคม

สีผิวเป็นเสมือนตราประทับที่ติดตัวทาสมาแต่กำเนิด อดีตเหล่านี้ทำให้พวกทาสสตรีผิวดำถูกปิดกั้นโอกาสต่างๆ และไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม สังคมพยายามตัดสินคุณค่าและการกระทำของพวกเธอโดยดูจากสีผิว หาใช่ดูที่การกระทำหรือความดีที่พวกเธอมี

ใน *Incidents in the life of a slave girl* แม้คู่รักของลินดาจะเป็นไม่ได้เป็นทาส แต่ความเป็นคนผิวสีทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมระดับหนึ่งแล้ว และหากเมื่อเขาแต่งงานกับลินดา สังคมก็จะปิดโอกาสทุกอย่างในตัวเขาและตัวเธอ ไม่ว่าจะ เป็นกฎหมายที่ไม่ได้ยอมรับหรือคุ้มครองการแต่งงานของคนผิวดำ สามียของเธอไม่มีสิทธิใดๆ ในตัวของลินดา ลูกที่เกิดมาก็ต้องกลายเป็นทาสตามชนชั้นของลินดาไปโดยปริยาย ทาสยังไม่มีสิทธิในการถือครองทรัพย์สิน และไม่มีข้อกฎหมายที่จะเอื้อต่อการปกป้องคุ้มครองตนเองของทาส สังคมปิดโอกาสทุกอย่างของทาส กฎหมายไม่ได้สร้างพื้นที่ใดๆ ให้กับทาสและคนดำเลย นอกจากพื้นที่ในไร่และในคุกเท่านั้น

I loved him with all the ardor of a young girl's first love. But when I reflected that I was a slave, and that the laws gave no sanction to the marriage of such, my heart sank within me. My lover wanted to buy me; but I knew that Dr. Flint was too willful and arbitrary a man to consent to that arrangement. ... the husband if a slave has no power to protect her.¹⁸

สุดท้ายลินดาได้สรุปไว้ว่า สังคมอเมริกันไม่ได้ยอมรับทาสให้เป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกในสังคม กฎหมายของรัฐไม่ได้ช่วยเหลือคุ้มครองทาสเลย ข้ำกฎหมายยังเป็นสิ่งที่มากดขี่และลดคุณค่าของทาส ให้เป็นเพียงสิ่งของเท่านั้น ทาสเป็นเสมือนบุคคลไร้ตัวตน ไม่มีใครมองเห็นและยอมรับพวกเธอ

¹⁸ Jacobs, *Incidents in the life of a slave girl*. p.38.

You never knew what it is to be a slave; to be entirely unprotected by law or custom; to have the laws reduce you to the condition of a chattel, entirely subject to the will of another.¹⁹

ในเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* แอนนาคิดว่าไม่ว่าทาสหรือนาย คนจนหรือคนรวย ต่างก็มีความรู้สึก มีจิตใจที่สัมผัสกับความทุกข์ความสุขได้เช่นเดียวกัน ต่างก็ต้องการคำปลอบโยนเมื่อเกิดความไม่สบายใจ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของความรู้สึกพื้นฐานของจิตใจที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคน ดังนั้น ทาสก็มีความเป็นมนุษย์ มีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับนาย แต่ทำไมนายทาสและคนขาวอื่นๆ กลับไม่คิดเช่นนี้ แต่กลับมองว่าคนดำไม่มีความรู้สึกเฉกเช่นมนุษย์ พวกเขาไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นมนุษย์ที่มีความเท่าเทียมกับคนอื่นๆ เช่นกัน

...that poor as well as rich, bond as free are susceptible to their pleasing influences, and contain within themselves a treasure of consolation for all the ills of life. These little children, slaves though they were, and doomed to a life of toil and drudgery, ignorant, and untutored, assimilated thus to the highest and proudest in the land – thus evinced their equal origin, and immortal destiny.²⁰

ลิซซี (Lizzy) เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการที่ทาสสตรีผิวดำไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ถึงแม้ว่าเธอจะมีหน้าตาสวยงาม ได้รับการศึกษาที่ดี มีครอบครัวที่ดี มีสังคมที่ดีเป็นที่รู้จักกว้างขวางมากกว่าที่แอนนาเป็นอยู่ แต่อย่างไรก็ตามการที่เธอเป็นลูกผสมที่มีเสี้ยวของคนผิวสีผสมอยู่ก็เป็นสิ่งจู่โจมให้ชีวิตของเธอไม่สามารถหลุดพ้นจากระบบทาสที่ต้องถูกขาย ถูกประมุข และทำงานหนักเช่นเดียวกันกับทาสคนอื่นๆ เช่นกัน

Lizzy was much better educated than I was, and had been to many places that I had never even heard tell of. She had also a great memory for dates and names which I invariably forgot. She was a Quadroon, almost white, with delicate hands and feet, and a person that any lady in the land might have

¹⁹ Ibid., p.60.

²⁰ Crafts, *The Bondwoman's narrative*, p.11.

been proud of. She came, she said of a good family and frequently mentioned great names in connection with her own, ..., it was a very great thing and very important even to a slave to be well connected – that good blood was an inheritance to them

But Lizzy, ..., had been several times under the hammer of the auctioneer, had passed through many hands, and experienced all the vicissitudes attendant on the life of a slave. She had been the pet of a rich family and the degraded drudge of another, had known alternately cruelty and kindness, and suffered the extremes of a master's fondness, a mistress jealousy and their daughter's hate.²¹

อคติทางด้านสีผิวที่ส่งผลกระทบต่อการไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม นอกจากจะส่งผลต่อทาสหรือคนดำที่เป็นเพียงคนรับใช้หรือชาวบ้านทั่วๆ ไปแล้ว อคติด้านสีผิวยังส่งผลกระทบต่อคนผิวดำที่มีการศึกษาดี มีฐานะ และอยู่ในแวดวงปัญญาชนที่มีบทบาททางด้านการเมืองด้วย เหตุการณ์ที่มิสเตอร์วิลเลอร์บอกกับภรรยาของตนถึงเรื่องผู้เข้าสมัครคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในกระทรวงต่างๆ และหนึ่งในคู่แข่งของเขานั้นคือลูกชายในตระกูลแบล็กสมิท (A blacksmith's son) มิสเตอร์วิลเลอร์ได้แสดงความคิดเห็นว่าการที่คนผิวดำเข้ามาเกี่ยวข้องกับด้านการเมืองนั้น เป็นเสมือนการละเมิดต่อกฎเกณฑ์ธรรมชาติ ถือเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมไม่ควรที่คนผิวดำจะยกระดับตนเองจากระดับล่างมาสู่ระดับสูงสุดของสังคม

ขณะที่สังคมคนผิวขาวในอเมริกาเวลานั้นดูแคลนทาสผิวดำว่าเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยที่ถูกจับมาใช้แรงงาน คนเหล่านี้เป็นพวกคนป่าเถื่อน ไร้ศาสนา การศึกษา และด้อยอารยธรรม เนื่องจากคนผิวขาวเหล่านี้เป็นเจ้าของแผ่นดิน และมีอำนาจ จึงยกย่องชนชาติของตนและให้คุณค่ากับวัฒนธรรมของตนว่าดีกว่า สูงส่งกว่าของพวกต่างวัฒนธรรมอย่างพวกสีผิว ทาสผิวดำจำนวนมากต้องใช้เวลาและความอดทนอย่างมหาศาลเพื่อต่อสู้ให้ได้มาซึ่งสิทธิความเสมอภาคในความเป็นมนุษย์ และพิสูจน์ให้เห็นว่าความเชื่อของคนผิวขาวที่มีต่อพวกตนนั้นล้วนเป็นอคติ และคนดำเหล่านี้ก็พยายามรักษาเอกลักษณ์ และตัวตนความเป็นเชื้อสายแอฟริกันไว้

อย่างไรก็ตาม คนผิวดำอีกจำนวนหนึ่ง ที่เป็นลูกผสมระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำที่เรียกว่า Mulatto หรือ Quadroon ซึ่งมีลักษณะทางกายภาพคล้ายคนผิวขาว มีความต้องการที่จะเปลี่ยนตนเอง

²¹ Ibid., pp.33-34.

ให้เป็นเช่นคนอเมริกันผิวขาวเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากสังคม จึงพยายามปรับเปลี่ยนตนเองให้มีความคิด ความเชื่อ ตลอดจนวิถีชีวิตแบบคนผิวขาว วิธีที่คนดำจะได้อำนาจและสิทธิเท่าเทียมกับคนขาวคือเปลี่ยนตนเองให้เป็นคนขาว²² รวมทั้งปกปิดความเป็นลูกผสมที่มีเชื้อสายแอฟริกันของตน เพื่อที่จะได้เป็นส่วนเดียวกันกับคนในกระแสวัฒนธรรมหลักและได้รับการยอมรับหรือยกระดับฐานะทางสังคมของตนเองขึ้นมา

นอกจากนี้แล้ว ผู้แต่งได้นำประเด็นการปิดบังสายเลือดแอฟริกันผสม ของนายหญิงของแอนนา มาเป็นเหตุการณ์สำคัญของเรื่องเพื่อผูกเรื่องให้น่าตื่นเต้น ชวนติดตาม แต่ที่จริงแล้วนายหญิงมีแม่เป็นทาสผิวดำ ซึ่งตามกฎหมายเธอก็ต้องกลายเป็นทาสเช่นเดียวกับแม่ของเธอ แต่แม่ของเธอได้สลบตัวเธอกับลูกของนายที่เสียชีวิต เพื่อให้ลูกไม่ต้องมีสภาพความเป็นอยู่แบบทาสเหมือนอย่างตน ดังนั้นชีวิตลูกผสมที่มองผิวเผินจากภายนอกเหมือนคนผิวขาวทุกๆ ไป แต่กลับมีเชื้อสายแอฟริกันผสมอยู่ของนายหญิงจึงได้รับการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูมาตามแบบคนผิวขาวโดยไม่มีใครรู้ความจริง

...she had been brought up, and educated by a rich gentleman, whom she called father, and by whom she was introduced into society as his daughter.

—²³

ลิซซี เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่ผู้แต่งบ่งบอกไว้อย่างชัดเจนถึงการที่ลูกผสมระหว่างผิวดำกับผิวขาวพยายามปรับเปลี่ยนตนเองให้เข้ากับวัฒนธรรมของคนผิวขาว เพื่อจะได้รับการยอมรับจากสังคมว่าตนมิใช่พวกคนผิวดำ โดยเธอมักจะพยายามหาวิธีที่จะเลี่ยงปมด้อยในการมีเชื้อสายแอฟริกันของเธอ เช่น มักเอ่ยถึงสกุลของคนขาวที่มีชื่อเสียง และอ้างว่าเกี่ยวข้องกับเธออย่างไร

...she said of a good family and frequently mentioned great names in connection with her own, ... heard the name of some honorable gentleman mentioned with applause, or saw some great lady flaunt by in jewels and satins the privilege of thinking he or she is a nearer relative of mine was a very privilege indeed.²⁴

²² นิธิ เอียวศรีวงศ์, คำมีคม: ว่าด้วยภาษา วัฒนธรรม และอำนาจ (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน, 2545), หน้า 4-5.

²³ Crafts, *The Bondwoman's narrative*. p.44.

²⁴ *Ibid.*, pp.33-34.

ผลจากการที่สังคมไม่ยอมรับคนผิวดำ จึงทำให้คนผิวดำพยายามปรับเปลี่ยนตนเองให้เป็นแบบคนผิวขาว และขณะเดียวกันก็ถูกชาติพันธุ์และพวกเดียวกันเองด้วย แม้แต่กระทั่งตัวของแฮนนาเอง เมื่อเธอไปอยู่ในสังคมที่มีคนขาว เธอก็ได้รับการปลูกฝังและซึมซับเอาวัฒนธรรมบางอย่างมาเป็นของตนอย่างไม่รู้ตัว ป้าเฮ็ตตี้ (Hetty) และลุงเซีย (Siah) สองสามีภรรยาผิวขาวผู้ใจดีสอนหนังสือให้กับแฮนนา แนะนำให้เธอรู้อักศาสนา รวมทั้งอบรมสั่งสอนมารยาทและการปฏิบัติตน แต่การอบรมแฮนนานั้นก็อยู่ภายใต้กรอบความคิดของคนผิวขาวซึ่งสอนคนผิวดำให้ดำเนินรอยตามวัฒนธรรมของคนผิวขาว ดังที่แฮนนาใช้คำว่า *cultivated* คือได้รับการปลูกฝังให้เป็นผู้มีวัฒนธรรมตามอย่างที่คนขาวเป็นผู้กำหนดมานั้นเองว่าการจะเป็นผู้มีวัฒนธรรมหรือได้รับการสั่งสอนมาต้องมีลักษณะในแนวความคิดตามอย่างคนผิวขาว "They cultivated my moral nature."²⁵

การเปลี่ยนภาษาพูดของแฮนนาให้เป็นแบบคนผิวขาว ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนว่าการแสดงออกด้านภาษาเช่นนี้เป็นการที่ผู้พูดยกระดับตนเองให้มีอำนาจและสิทธิใกล้เคียงกับคนขาว ดังเช่นบทสนทนาระหว่างแฮนนา กับโจ (Joe) ซึ่งเป็นทาสที่ทำงานในไร่ แม้ว่าแฮนนาจะไม่ได้วิพากษ์อย่างตรงไปตรงมาระหว่างภาษาพูดที่แตกต่างกันของเธอและโจ แต่เมื่อสังเกตการถอดเสียงคำศัพท์ในบทสนทนา ผู้อ่านจะพบความจงใจของการทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน

"Oh: Missus, de ghost, de ghost, sabe me from de ghost."

"The ghost" I replied "where is it?" ...

"And, Missus" continued Joe, "he looked so orful."

"How did he look, Joe?"

{"} I cant 'scribe it, but orful, that I jumped up quicker dan dese old bones hab moved afore dis menny a day. He guv fist {gave first} one spring arter {after} me as I shot by, and den he vanished."²⁶

นอกจากทาสผิวดำอย่างโจจะใช้ภาษาในการสื่อสารที่แตกต่างกับแฮนนาแล้ว ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องผีของตัวละครทั้งคู่ก็ยังแตกต่างกันด้วย โจเชื่ออย่างสนิทใจว่าสิ่งที่เขาพบนั้นคือผีแน่นอน ขณะที่แฮนนาและนายผิวขาวไม่มีใครเชื่อในเรื่องผี และต่างก็คิดว่าโจมกมาย การที่แฮนนาเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างทั้งด้านการใช้ภาษาและคติความเชื่อระหว่างตนที่เป็นทาสรับใช้ในบ้านกับโจที่

²⁵ Ibid., p.10.

²⁶ Ibid., pp.133-134.

เป็นทาสทำงานในไร่ นั่น สะท้อนให้เห็นถึงการที่แอนนาสร้างกำแพงที่แยกตัวเธอออกจากทาสชั้นล่างสุดของสังคม ยกตัวเองให้สูงกว่าทาสที่ใช้แรงงานทุกๆ ไป และอธิบายตัวตนของเธอว่าเธอมิได้เป็นทาสผิวดำโง่ๆ ตามความหมายที่คนขาวมีต่อทาส แต่เธอเป็นทาสที่มีการศึกษา และได้รับการปลูกฝังความคิด ความเชื่อ ให้มีเหตุผลอย่างคนขาวเช่นกัน

ในเรื่อง *Our Nig* อคติที่มีต่อสีผิวส่งผลให้บุคคลรอบข้างที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับคนผิวดำต้องมีชีวิตที่ย่ำแย่ตามไปด้วย แม้ว่าผู้หญิงผิวขาวอย่างแม็กแต่งงานกับจิม ชายผิวดำเชื้อสายแอฟริกัน ก็ทำให้ชีวิตของเธออยู่ในขั้นวิกฤต ถูกตัดขาดจากสังคมของคนขาวอื่นๆ ซึ่งเป็นคนในระดับเดียวกับเธอ เสมือนเป็นการเดินลงบันไดไปสู่ที่ๆ ต่ำกว่า และถูกนิโทษจากคนในชุมชน

...upon the impropriety of such unions, and preach dozens of sermons on the evils of amalgamation. Want is more powerful philosopher and preacher. Poor Mag. She has sundered another bond which held her to her fellows. She has descended another step down the ladder of infamy.

She was now expelled from companionship with white people; this last step – was the climax of repulsion.²⁷

สำหรับฟราโดเอง แม้เธอจะไม่ใช่ทาส แต่ด้วยการที่สืบเชื้อสายมาจากพ่อชาวแอฟริกัน สังคมก็ไม่ยอมรับในความเป็นเด็กลูกผสม เธอมักถูกเรียกว่า Nigger หรือ Nig ซึ่งเป็นเสมือนการตอกย้ำให้เห็นถึงความเป็นคนผิวดำ และสร้างความแปลกแยกให้กับเธอ ครั้งแรกที่ฟราโดไปโรงเรียน แมรีปฏิบัติที่จะเดินเคียงข้างไปกับเธอเพราะอายและกลัวว่าตัวเองจะเสียชื่อเสียงไปด้วยที่มาสูงลิบกับเด็กผิวดำ และพอฟราโดไปถึงที่โรงเรียน เธอก็ถูกเพื่อนๆ รังเกียจที่เธอเป็นเด็กผิวดำ การที่เด็กๆ เหล่านี้เกิดอคติกับเรื่องสีผิวดังแต่เด็ก สะท้อนให้เห็นว่าพวกเขาได้รับการปลูกฝัง หรือเห็นตัวอย่างของการเหยียดสีผิวมาจากที่บ้านของตน

Frado sauntered on far in the rear of Mary, who was ashamed to be seen "walking with a nigger." As soon as she appeared, with scanty clothing and bared feet, the children assembled, noisily published her approach: "See

²⁷ Wilson, *Our Nig*. pp.13-15.

that nigger," shouted one. "Look! Look!" cried another. "I won't play with her," said one little girl. "Nor I neither," replied another.²⁸ (31)

ฟราโดก็มีความรู้สึกคล้ายกับแฮนนา และลิซซี ที่อยากเปลี่ยนตนเองให้เป็นคนผิวขาวเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากสังคม ในบทสนทนาระหว่างฟราโดและเจมส์ ฟราดามเชื่อว่าใครทำให้เธอตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ และใครเป็นคนสร้างเจมส์ สร้างป่า สร้างมิสซิสเบลม็องท์ขึ้นมา เจมส์ตอบว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้าง ฟราโดตอบว่าถ้าเช่นนั้นเธอก็ไม่ชอบพระเจ้า เพราะพระเจ้าสร้างให้เธอเกิดมามีผิวสีดำ ทำไมพระเจ้าไม่สร้างให้มิสซิสเบลม็องท์และเธอมีผิวขาวเหมือนกัน

"Who made me so?"

"God;" answered James.

"Did God make you?"

"Yes."

"Who made Aunt Abby?"

"God."

"Did the same God that made her make me?"

"Yes."

"Well, then, I don't like him."

"Why not?"

"Because he made her white, and me black. Why didn't he make us both white?"²⁹

อคติด้านสีผิวทำให้ฟราโดและคนผิวสีรู้สึกแตกต่างแปลกแยกจากสังคม และนำซึ่งความโดดเดี่ยว "... how prejudiced the world are towards her people"³⁰

ฟราโดถูกทอดทิ้งจากแม่ ต้องมาเป็นคนรับใช้ ทำงานหนักโดยไม่มีใครสนใจ เธอไม่มีเพื่อน นอกจากเจ้าสุนัขไฟโด และเจ้านายที่ใจดีอย่างเจมส์ แจ็ค เจนและป้าแอบบี้เท่านั้น เจมส์รู้สึกสงสารและเห็นใจเด็กน้อยฟราโดมากที่สุดที่ต้องเติบโตมาท่ามกลางอคติด้านสีผิว หลายครั้งที่เจมส์เห็นฟราโด

²⁸ Ibid., p.31.

²⁹ Ibid., p.51.

³⁰ Ibid., p.74.

แยกตัวออกมาอยู่คนเดียวกับหมาและร้องไห้คร่ำครวญเพียงลำพังถึงชะตาชีวิตของเธอที่เธอต้องเกิดมาเป็นคนผิวดำ

"I have seen Frado's grief, because she is black, amount to agony. ... when she supposed herself entirely alone, 'except her little dog Fido, lamenting her loneliness and complexion, I think, if she is not past feeling, she would retract. In the summer I was walking near the barn, and as I stood I heard sobs. 'Oh! Oh!' I heard, 'why was I made? Why can't I die? Oh, what have I to live for? No one cares for me only to get my work. And I feel sick; who cares for that? Work as long as I can stand, and then fall down and lay there till I can get up. No mother, father, brother or sister to care for me, and then it is, You lazy nigger, lazy nigger – all because I am black! Oh, if I could die!'

"...She was crouched down by the hay with her faithful friend Fido, and she ceased speaking buried her face in her hands, and cried bitterly; then, patting Fido, she kissed him, saying, 'You love me, Fido, don't you? But we must go work in the field.'" ³¹

สำหรับเซทเธอร์ในเรื่อง *Beloved* แม้คนทั่วไปจะมองว่านายทาสของเธอคือมิสเตอร์และมิสซิสการ์เนอร์จะเป็นนายทาสที่ใจดีและเห็นอกเห็นใจ ยกย่องทาสให้มีความเท่าเทียมในความเป็นมนุษย์แตกต่างจากนายทาสที่โหดร้ายอื่นๆ แต่เมื่อเซทเธอร์ตัดสินใจแต่งงานกับแฮลลี และไปบอกให้มิสซิสการ์เนอร์ซึ่งเป็นนายทาสหญิงทราบเรื่อง นายหญิงมีท่าทีพอใจแต่ก็ไม่ได้กระตือรือร้นในเรื่องการแต่งงานของทาสเท่าใดนัก เซทเธอร์ถามเธอว่าจะจัดงานแต่งงานได้ไหม นายหญิงหัวเราะและเรียกเธอว่า "sweet child" โดยไม่ตอบอะไรเกี่ยวกับเรื่องงานแต่งงาน

"Halle and I want to be married, Mrs.Garner."

"So I heard." She smiled.

"But I mean we want to get married."

"You just said so. And I said all right."

"Is there a wedding?"

³¹ Ibid., pp.74-75.

Mrs. Garner put down her cooking spoon. Laughing a little, she touched Sethe on the head, saying, "You are one sweet child." And then no more.³²

เซทเธอร์ต้องการทำบางอย่างสำหรับการแต่งงานของเธอเพื่อให้ดูศักดิ์สิทธิ์และเป็นการแต่งงานจริงๆ แต่ในเมื่อชายไม่ได้แสดงความเห็นหรือยินดีกับการจะจัดงานแต่งงานของเธอ เธอจึงแอบเย็บชุดแต่งงานโดยขโมยเศษผ้าจากที่ต่างๆ เช่นปลอกหมอน ผ้าปูโต๊ะ และนำมุ้งมาเย็บเป็นชุดวิวาห์ เมื่อเสร็จพิธีแล้วเธอต้องนำเศษผ้าทั้งหมดกลับไปคืนมิสซิสการ์เนอร์แบบเดิมโดยไม่ให้นายรู้

"I guess she saw how bad I felt when I found out there wasn't going to be no ceremony, no preacher. Nothing I thought there should be something – something to say it was right and true. ..."

"Well, I made up my mind to have at the least a dress that wasn't the sacking I worked in. So I took to stealing fabric, and wound up with a dress you wouldn't believe. The top was from two pillow cases in her mending basket. The front of the skirt was a dresser scarf a candle fell on and burnt a hole in, and one of her old sashes we used to test the flatiron on ... I had to take it apart afterwards and put all the pieces back where they were And there I was, in the worst – looking gown you could imagine"³³

ในความคิดของนายการแต่งงานไม่ได้มีความจำเป็นและสำคัญอะไรเลยกับชีวิตทาส เหมือนคำที่แฮลลิบอกกับเซทเธอร์ว่าจริงๆ แล้วแฮลลีย์ไม่คิดว่ามิสเตอร์การ์เนอร์เป็นนายทาสที่ดี เพราะแม้นายจะยอมให้แฮลลีย์ซื้ออิสรภาพให้เบบี ซูกส์ แต่เขาก็ซื้อเซทเธอร์มาเพื่อให้มีลูกกับคนงานในไร่ ส่วนลูกของเขาและเซทเธอร์ที่เกิดมาก็จะตกเป็นทรัพย์สินของนายทาสทั้งหมด นายยอมเสียเบบี ซูกส์เพื่อให้ได้ทาสเพิ่มมาอีกในอนาคตและเขาก็ไม่ได้เสียเบบี ซูกส์ ไปฟรีๆ แต่ยังได้เงินค่าไถ่จากแฮลลีย์ภายใต้ภาพลักษณ์ของนายทาสที่ใจดี ดังนั้น การจัดงานแต่งงานที่ดูจะมีความหมายต่อชีวิตของทาสสาวอย่างเซทเธอร์กลับไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของนายทาสเลย นายทาสก็ยังคงมองพวกเขาว่าเป็นทาสอยู่นั่นเอง การแต่งงานเป็นเรื่องของผู้ที่มีศาสนาและมีความเจริญทางวัฒนธรรมซึ่งแน่นอนว่าหาใช่คน

³² Morrison, *Beloved*, p.26.

³³ *Ibid.*, pp.58-59.

ชายชอบอย่างเซทเธอร์และแฮลลี นายจึงไม่ได้ออกความเห็นหรือตอกตีใจกับการที่เธอจะแต่งงานและไม่ได้จัดงานใดๆ ให้กับคู่บ่าวสาวที่เป็นทาส

นอกจากการที่ทาส คนดำ และคนผิวสีจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมคนขาวเนื่องจากอคติด้านสีผิวและเนื่องจากที่พวกเขาเป็นทาสแล้ว ในเรื่อง *Beloved* ยังได้เสนอมุมมองอีกด้านที่หลากหลายออกไปจากนวนิยายเรื่องอื่นๆ ซึ่งเป็นการที่ตัวละครผิวดำอย่างเซทเธอร์และเดนเวอร์ไม่ได้รับการยอมรับจากคนดำในชุมชนด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นผลกระทบทางอ้อมที่ติดตามมาจากระบบทาสนั่นเอง

ระบบทาสทำให้เซทเธอร์ต้องตัดสินใจฆ่าลูกคนที่สามของเธอไป ผลจากการกระทำครั้งนี้ นอกจากจะทำให้เธอเสียใจและเป็นตราบาปติดมาในความรู้สึกของเธอตลอดไปแล้ว ยังส่งผลมาสู่ลูกสาวของเธอคือเดนเวอร์ ในวัยวัยเด็กตอนเธออายุ 7 ปี เธอได้ออกไปเรียนหนังสือกับสตรีผิวขาวชื่อเลดี้โจนส์ เดนเวอร์ขยันเรียนและมีความสุขมาก แต่เธอไม่เคยรู้เลยว่าเด็กคนอื่นๆ พยายามตีตัวออกห่างไม่ยอมเดินกับเธอเพราะทุกคนรู้เรื่องในอดีตที่แม่ของเธอเคยฆ่าลูก หนึ่งวันหนึ่ง เนลสัน ลอร์ด เพื่อนนักเรียนชายถามคำถามเกี่ยวกับแม่ของเธอว่า แม่ของเดนเวอร์ไม่ตีลูกหรือที่ฆ่าลูก แล้วตอนนั้นเดนเวอร์ไม่ได้เข้าไปอยู่ในคุกด้วยหรือ

She was so happy she didn't even know she was being avoided by her classmates – that they made excises and altered their pace not to walk with her. It was Nelson Lord – the boy as smart as she was – who put a stop to it; who asked her the question about her mother,...

... Would she let it happen? Murder, Nelson Lord had said. "Didn't your mother get licked away for murder? Wasn't you in their with her when she went?"³⁴

จากวันนั้นเดนเวอร์ก็ไม่เคยไปเรียนหนังสืออีกเลย สิ่งเหล่านี้เป็นผลให้สังคมปฏิเสธครอบครัวของเซทเธอร์ เดนเวอร์ต้องโดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อน ต้องเก็บตัวอยู่ในบ้าน และรู้สึกแปลกแยกจากคนในชุมชนที่แม้จะเป็นคนผิวสีด้วยกันก็ตาม แต่ผลจากระบบทาสก็ยังสะท้อนมาสู่ตัวเธอ ทำให้เธอไม่ยอมมีชีวิตอยู่ในชุมชนนี้อีกต่อไป

³⁴ Ibid., pp.102-104.

"I can't live here. I don't know where to go or what to do, but I can't live here. Nobody speaks to us. Nobody comes by. Boys don't like me. Girls don't either."

"Honey, honey."

"What's she talking 'bout nobody speaks to you?" asked Paul D.

"It's the house. People don't —"

"It's not! It's not the house. It's us! And it's you!"³⁵

การที่เกิดมาพร้อมกับมีสีผิวดำเป็นเครื่องหล่อหุ้มร่างกาย ทำให้คนผิวดำเหล่านี้ถูกแบ่งแยกออกจากสังคมของคนผิวขาวให้กลายเป็นไอ้มีดที่สังคมปฏิเสธจะให้โอกาสต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการให้การศึกษาแก่คนเหล่านี้ก็ดูจะเป็นเรื่องไร้สาระ เพราะอคติที่ตอกย้ำไปว่าคนดำพวกนี้ไม่ใช่มนุษย์ ไม่มีสมองที่จะเรียนรู้ แต่เกิดมาเพื่อเป็นแรงงานรับใช้ระบบอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมของสังคมในช่วงยุคสมัยนั้น คนผิวดำจึงถูกปิดกั้นโอกาสในการเรียนรู้ และการนับถือศาสนาซึ่งถือว่าเป็นเรื่องของคนผิวขาวและเป็นเรื่องที่คุณมีวัฒนธรรมเท่านั้นที่จะสามารถได้รับการปลูกฝังเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ แต่การที่เกิดมามีชีวิตจิตใจ ความรู้สึก และความสำนึกต่อตนเองว่าตนก็มีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนผิวขาวเช่นกัน ทำให้ทาสผิวดำดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งการศึกษาให้ตนเองอ่านออกเขียนได้ เพื่อจะเป็นช่องทางที่ช่วยไปสู่การหลบหนีให้ได้มาซึ่งอิสรภาพ อย่างไรก็ตามแม้ว่าทาสเหล่านี้จะเป็นไทได้รับเสรีภาพจากการไม่ต้องตกไปเป็นแรงงานของผู้ใด แต่ก็ยังคงถูกปฏิเสธไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเนื่องจากอคติด้านสีผิวที่ฝังแน่นเสมือนตราบาปที่คนผิวดำไม่ได้ก่อขึ้น ตราบาปนี้ฝังรากลึกไปในอุดมการณ์และความเชื่อของคนผิวขาวให้แบ่งแยกและกีดกันคนผิวดำให้เป็นเพียงคนชายขอบของสังคมในยุคดังกล่าว

3.2 อคติด้านชนชั้น : ชนชั้นแรงงานและชนชั้นล่างของสังคม

หากเปรียบเทียบชีวิตของทาสกับชนชั้นผู้ใช้แรงงานหรือกรรมกรแล้ว นับว่าสภาพของผู้ใช้แรงงานกับทาสนั้นแตกต่างกันอย่างมาก เนื่องจาก ทาสไม่สามารถทำงานเพื่อแลกกับรายได้ ไม่มีสิทธิเสรีภาพในการจับจองเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือกรรมสิทธิ์ต่างๆ อีกทั้งไม่สามารถเป็นเจ้าของชีวิตของตนเองได้ เพราะชะตากรรมของทาสอยู่ในความควบคุมดูแลของนายทาส ดังนั้นในยุคสมัยที่สังคมมีการแบ่งชนชั้นอย่างชัดเจน ทาสจึงจัดได้ว่าเป็นชนชั้นที่ต่ำสุดในสังคม

³⁵ Ibid., p.14.

3.2.1 ชีวิตที่เป็นเสมือนวัตถุ สินค้าและสัตว์

สิ่งเดียวที่ถือว่าสร้างคุณค่าให้กับชีวิตทาสผิวดำในสายตาของนายทาสผิวขาวก็คือการที่ทาสสามารถทำงานรับใช้คนผิวขาวได้ตามคำสั่ง การทำงานอย่างหนักในไร่หรือแม้แต่งานบ้านนั้นถือเป็นภาระหน้าที่ที่ผู้กตทาสมาแต่กำเนิดรุ่นแล้วรุ่นเล่าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คนผิวขาวตั้งใจล่าคนแอฟริกันมาไว้ที่ดินแดนของตนก็เพื่อต้องการเพิ่มแรงงานในการผลิต พวกเขา มองทาสว่าเป็นดังเครื่องมือ เครื่องมือหรือกลไกในระบบเกษตรกรรม ใช้งานเยี่ยงกว่าสัตว์ โดยไม่เคยนึกถึงความรู้สึกหรือสภาพร่างกายของทาสเลยว่าจะสามารถทนทนกับภาระเหล่านี้ได้หรือไม่ ทาสได้แต่ก้มหน้าทำงาน และก้มหลังรับส้นหนังที่กระหน่ำตบเมื่อไม่สามารถทำงานได้ตามที่นายทาสต้องการ สมอมของทาสมิได้เพียงแคร์ฟังคำสั่งของนายและปฏิบัติตามเท่านั้น การซื้อขายแลกเปลี่ยนทาสก็ทำกันเหมือนตลาดนัดแลกเปลี่ยนโคกระบือที่เห็นกันอยู่ดาษดื่น โดยที่คนขาวไม่ได้นึกถึงหลักมนุษยชนและความชอบธรรมในความเป็นมนุษย์ที่ทุกคนจะต้องมี ภาระหน้าที่อันหนักหน่วงและความไม่ชอบธรรมเหล่านี้ ทำให้ทาสรู้สึกเป็นทุกข์จากการทำงาน การถูกลงโทษจากการทำงานก็ยิ่งตอกย้ำความไร้ตัวตนของการเป็นมนุษย์ ทำให้จิตวิญญาณของพวกเขาตายไปที่ละน้อยที่สุดแล้วพวกเขาเหลือเพียงร่างและแรงงานที่ดำรงอยู่คู่ไปกับระบบทาสจนกว่าจะหมดลมหายใจ

Incidents in the Life of a Slave Girl ลินดาเล่าเรื่องของย่าว่าย่าเป็นทาสที่ฉลาดและมี ความซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อนาย ทำให้นายทาสรักและไว้วางใจในย่าเป็นอย่างมาก แต่ไม่ว่านายจะรักหรือพอใจย่าเพียงใด นายก็ยังถือว่าย่าเป็นทรัพย์สินที่มีค่าชิ้นหนึ่งของนาย (a piece of property) ที่ต้องดูแลรักษาไว้อย่างดี ไม่ยอมขายให้ใคร ผู้แต่งเสียดสีอย่างตรงไปตรงมาโดยใช้คำว่า “ทรัพย์สิน” (property) อยู่หลายครั้งเมื่อเอ่ยถึงคุณค่าของทาสสำหรับนาย

But as she grew older she evinced so much intelligence, and was so painful, that her master and mistress could not help seeing it was for their interest to take care of such a valuable price of property.³⁶

ลินดาเล่าถึงเรื่องที่นายขอยืมเงินย่าไป 300 ดอลลาร์ ซึ่งตามกฎหมายของทางใต้แล้ว นายไม่จำเป็นต้องชดใช้หนี้ให้กับทาส เพราะรัฐบาลไม่ได้ออกกฎหมายคุ้มครองทรัพย์สินของทาส อีกทั้งกฎหมายยังระบุว่า ทาสเป็นทรัพย์สินของนายทาส ดังนั้น ทาสจึงไม่มีสิทธิครอบครองทรัพย์สินใดๆ รัฐใช้อำนาจผ่านทางกฎหมายเพื่อกำหนดสถานภาพและสิทธิของทาสไว้อย่างชัดเจนว่าทาสไม่ได้มี

³⁶ Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*, p.2.

คุณค่าความเป็นมนุษย์ หากแต่เป็นสิ่งของและทรัพย์สินในครอบครองของนายเท่านั้น ... no promise or writing given to a slave is legally binding; for, according to Southern laws, a slave, *being* property, can *hold* no property.³⁷

เมื่อนายทาสที่ใจดีของลินดาเสียชีวิต ลินดาไม่รู้ว่าตนเองจะมีชีวิตต่อไปเป็นเช่นไร เนื่องจากตามกฎหมายทาสจะถูกยกให้เป็นมรดกกับทายาทของนายรุ่นต่อไป คำถามที่ลินดาถามตนเองว่า นายคนใหม่จะจัดการอย่างไรกับเธอบ้าง สะท้อนถึงการที่ทาสไม่มีสิทธิแม้แต่จะเป็นเจ้าของชีวิตของตนเอง I was now old enough to begin to think of the future; and again and again I asked myself what they would do with me.³⁸

เมื่อเธอไปอยู่กับนายคนใหม่ ลินดาได้รับการปลูกฝังอยู่เสมอว่าเธอเป็นทรัพย์สินในครอบครองของนาย นายคือเจ้าของตัวเธอ ดังนั้นไม่ว่านายจะสั่งอะไร ลินดาจะต้องเชื่อฟังและทำตาม

When he told me that I was made for his use, made to obey his command in *every thing*; that I was nothing but a slave, whose will must and should surrender to his,

He told me I was his property; that I must be subject to his will in all things.³⁹

นายของลินดาไม่อนุญาตให้เธอไปงานฝังศพของพ่อ และทำเป็นไม่สนใจกับเรื่องการตายของพ่อลินดา ความเมินเฉยของนายทำให้ลินดาคิดว่านายเหยียดหยามพ่อของเธอ และในสายตาของนาย พ่อของเธอคงมีค่าต่ำกว่าวัตถุเสียด้วยซ้ำ และนั่นคงมีสาเหตุมาจากที่ตลอดมาพ่อของเธอเลี้ยงลูกโดยสอนให้ลูกรู้สึกว่าตนมีความเป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นกัน ซึ่งนับว่าเป็นความคิดและการปลูกฝังที่ขัดแย้งกับคนผิวขาว นายจึงรู้สึกที่พ่อของเธอไม่เจียมตัวที่เกิดมาเป็นทาส และยังคงสอนให้ทาสผิวดำตระหนักว่าตนก็เป็นมนุษย์เช่นเดียวกันกับคนผิวขาว หากเป็นวัตถุของนายทาส

...while the dead body of my father was lying within a mile of me. What cared my owners for that? he was merely a piece of property. Moreover, they

³⁷ Ibid., p.3.

³⁸ Ibid., p.4.

³⁹ Ibid., pp.15,27.

thought he had spoiled his children, by teaching them to feel that they were human beings. This was blasphemous doctrine for a slave to teach; presumptuous in him, and dangerous to the masters.⁴⁰

ตลอดทั้งเรื่อง ผู้อ่านจะพบประเด็นที่ทาสถูกประเมินค่าและได้รับการปฏิบัติจากคนผิวขาว เยี่ยงสิ่งของและสินค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีนายทาสผิวขาวพยายามอ้างสิทธิ์เป็นเจ้าของทาสในครอบครัวของลินดา ตั้งแต่สมัยรุ่นย่า ตลอดเรื่อยมาจนถึงรุ่นลูกๆ ของลินดา ตัวละครทาสที่อยู่ในเรื่อง ถูกซื้อขาย ประมูล หรือถูกยกให้เป็นมรดกไม่ต่างอะไรกับวัตถุที่มีลมหายใจ สำหรับทาสอายุมากที่ทำงานหรือทำประโยชน์อะไรไม่ค่อยได้แล้ว ก็จะถูกนายทาสขายไปในราคาต่ำๆ แม้ว่าในอดีตทาสเหล่านั้นจะเคยซื่อสัตย์ หรือเคยทำประโยชน์ให้กับนายทาสได้มากเพียงใดก็ตาม แต่เมื่อแก่ตัวลงก็เหมือนกับสิ่งของที่เสื่อมสภาพ หมดอายุ และหมดราคาในที่สุด

Slaveholders have a method, peculiar to their institution, of getting rid of old slaves, whose lives have been worn out in their service. I knew an old woman, who for seventy years faithfully served her master. She had become almost helpless, from hard labor and disease. Her owners moved to Alabama, and the old black woman was left to be sold to any body who would give twenty dollars for her.⁴¹

ลินดายืนยันว่าทาสก็คือมนุษย์ ไม่ได้มีความแตกต่างไปจากคนขาว แต่ทาสกลับถูกคนขาว และระบบทาสทำลายตัวตนลงไปจนแทบไม่เหลือความเป็นมนุษย์ ระบบทาสได้เบียดเบียนความรู้สึก และทำร้ายจิตใจอันเป็นธรรมชาติของทาสไปมากเหลือเกิน

I said to myself, "Surely there must be some justice in man;" then I remember, with a sigh, how slavery perverted all the natural feelings of the human heart.⁴²

⁴⁰ Ibid., p.7.

⁴¹ Ibid., p.14.

⁴² Ibid., p.160.

The Bondwoman's Narrative แชนนา คราฟ ได้เสนอภาพของสตรีผิวดำในสังคมอเมริกันที่ถูกกดขี่และมีชีวิตอยู่อย่างไม่ได้รับความยุติธรรมจากคนผิวขาว เธอได้กล่าวถึงชีวิตของตัวเองรวมทั้งชีวิตของผู้คนรอบข้างที่เป็นทาสว่าต่างก็มีชีวิตที่ไม่แตกต่างอะไรไปกับสินค้าซึ่งสามารถถูกซื้อขาย ประเมินราคาได้ โดยทาสเหล่านี้ก็ไม่มีสิทธิในการเป็นเจ้าของชีวิตของตนเองเลย การซื้อขายทาสทำให้คุณค่าความเป็นมนุษย์ที่มีความรู้สึก มีชีวิตจิตใจ ถูกบั่นทอนลงให้กลายเป็นเพียงสิ่งของและสมบัติของนายทาสที่จะถูกขาย หรือแลกเปลี่ยนเมื่อไรก็ได้ ซึ่งในทัศนะของคราฟแล้วการค้าทาสเปรียบเสมือนกับการทำธุรกิจแสวงหากำไรกับร่างกายของมนุษย์ที่ถูกตีค่าว่าไม่ใช่มนุษย์นั่นเอง

ช่วงชีวิตในวัยเด็กของแชนนาถูกบั่นทอนความฝัน และจินตนาการลงไปด้วยสภาพของความ เป็นทาสที่ติดตัวเธอมาตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ แชนนารู้สึกว่าชีวิตของเธอมีค่าขึ้น จากแต่เดิมที่เป็นเพียง เด็กผู้หญิงผิวดำคนหนึ่งที่ไม่มีพ่อแม่ ไม่รู้ที่มา รากเหง้าของตน และไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล ต่อเมื่อ มาวันหนึ่งเธอเริ่มทำงานได้ เธอจึงรู้สึกว่าชีวิตได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป เริ่มเป็นที่ต้องการของนายทาสและ คนรอบข้าง ถึงแม้ว่าสิ่งที่คนเหล่านี้ต้องการจากเธอหาใช่ตัวตนที่แท้จริงของแชนนาแต่กลับเป็นแรงงาน และการรับใช้ของเธอ แต่นั่นก็ทำให้แชนนารู้สึกพึงพอใจกับการที่เธอได้ทำงานและเป็นที่ยอมรับของคน เหล่านี้ ดังนั้น ยิ่งเธอสามารถที่จะสลัดจากความเป็นเด็กและหันมาสู่วัยทำงานได้รวดเร็วเท่าไร นั่นก็ ยิ่งทำให้ตัวเธอพอใจกับการได้รับการยอมรับมากขึ้น สิ่งนี้จึงทำให้แชนนาสูญเสียช่วงชีวิตในวัยเยาว์ที่ ควรจะเป็นช่วงเวลาที่ดีในความทรงจำและถูกแทนที่ด้วยงานหนักตามแบบแผนของชีวิตทาสแทน

"No one seemed to care for me till I was able to work, and then it was Hannah do this and Hannah do that, but I never complained as I found a sort of pleasure and something to divert my thoughts in employment. Of my relatives I knew nothing. No one ever spoke of my father or mother, but I soon learned what a curse was attached to my race, soon learned that the African blood in my veins would forever exclude me from the higher walks of life. That toil unremitted unpaid toil must be my lot and portion, without even the hope or expectation of anything better."⁴³

คราฟได้บอกเล่าหลายครั้งถึงการที่นายทาสและพ่อค้าทาสมองคนผิวดำว่าเป็นเพียงสิ่งของ หรือวัตถุชิ้นหนึ่งที่สามารถตอบสนองของผู้ซื้อโดยการให้แรงงานได้ ดังเช่นที่พ่อค้าทาสนามแซดเลอร์ (Saddler) กล่าวถึงลักษณะของทาสที่เขาต้องการว่าไม่จำเป็นต้องมีศีลธรรมหรือมีศรัทธาต่อศาสนา

⁴³ Crafts, *The Bondwoman's Narrative*. pp.5-6.

เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับระบบตลาดที่ช่วยให้เขาขายทาสได้เลย แต่เขาต้องการทาสที่แข็งแรง ยังไม่แก่ และสามารถทำประโยชน์ได้ก็พอ

"...give me a handsome wench, pleasant and good-tempered, willing to conform herself to circumstances, and anxious to please, without any notions of virtue, religion, or anything of that sort. Such are by far the most marketable, provided they have health, are young and show off to advantage."⁴⁴

คำกล่าวที่ว่า งานหนักไม่เคยฆ่าใคร อาจจะไม่เป็นความจริงอีกต่อไป หากมาเจอกับเหตุการณ์ที่ภรรยาของของมิสเตอร์ครอป (Mr. Cropp) พ่อค้าทาส ใช้งานทาสอย่างหนักจนกระทั่งทาสได้เสียชีวิตไปแล้ว 2-3 คน อย่างไรก็ตามจากคำบอกเล่าของมิสเตอร์ครอป ความรู้สึกที่เขามีต่อเหตุการณ์อันโหดร้ายในครั้งนี้น่าไขความสงสัยหรือสำนึกต่อความร้ายกาจของภรรยา แต่กลับเป็นความรู้สึกขาดทุน และเสียดายเงินที่ได้ลงทุนซื้อทาสเหล่านี้ไป

"Why my wife is dev'lish hard on the slaves, worse than I be. She actually killed two or three of the best gals I ever had. Just worked them to death. I told her 'twasn't right, and money out of pocket, too."⁴⁵

แสนนาใช้น้ำเสียงในเชิงเสียดสีมิสเตอร์แทรปที่มีอาการตกใจอย่างมากเมื่อมิสซิสโรห์ฆ่าตัวตายต่อหน้าเขา โดยเธอยอมเลือกที่จะปลิดชีพตนเองมากกว่าจะต้องยอมตกเป็นวัตถุเพื่อให้เขาแสวงหาผลกำไรจากตัวเธอ แสนนากล่าวว่าการที่มิสเตอร์แทรปตกใจนั้น คงเกิดจากการที่เขาต้องสูญเสียเงินก้อนโตที่อุดหนุนให้กับมิสซิสโรห์ โดยหวังว่าจะกอบโกยกำไรก้อนโตมาจากการที่ได้ขายเธอไป

Mr. Trappe arose from his chair, and came slowly forward, but started when he discovered her dying state. I half fancied that a deeper shadow passed over his countenance, that his eye for an instant grew dim.

⁴⁴ Ibid., pp.105-106.

⁴⁵ Ibid., p.145.

Was conscience thus late awakened, or was it a vision of pecuniary loss that flittered before him? ⁴⁶

ทาสยังถือเป็นทรัพย์สินของนาย ที่นอกจากจะซื้อขายกันได้แล้ว ยังถือเป็นมรดกของครอบครัวของนายทาสที่ตกทอดจากนายรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง ดังเช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแอนนา เมื่อนายทาสเดิมของเธอเสียชีวิตไป มิสซิสเฮนรี่บอกกับเธอว่าทายาทของเจ้านายเธอจะมารับตัวเธอสืบไปจากนายเดิมที่เสียชีวิต

"I have important news for you. The gentleman to whom we communicated the fact's of your master's death, and who it appears was his next of kin, and consequently his heir, states in his letter" and she drew from her pocket "that he shall be here next week to establish his claim to you." ⁴⁷

อย่างไรก็ตาม แอนนาอ่อนวอนขอให้มิสซิสเฮนรี่ช่วยเหลือเธอโดยไม่ให้ส่งตัวเธอกลับไปเป็นมรดกของทายาทนายเก่าของเธอ โดยยอมเสนอตัวว่าจะยอมเป็นทาสรับใช้ครอบครัวเฮนรี่ตลอดไป สาเหตุสำคัญที่แอนนาอ่อนวอนขอร้องมิสซิสเฮนรี่นั้นเป็นเพราะเธออยากมีที่พักพิง มีคนคอยดูแลเอาใจใส่ให้ความรักความอบอุ่นกับเธอเสมือนที่มนุษย์ทุกๆ ไปมีสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่เป็นวัตถุที่จะตกทอดจากคนนี้ไปสู่อีกคนได้ โดยที่เธอไม่มีสิทธิในการเลือกชีวิตที่เป็นของตนเองเลย

"I do not ask you to buy me and then set me free. I do not require any extra favors or advantages. Let me perform the menial service of your household – Let me go to the fields and labor there – let me be a drudge, a scallion I care not – nay I would accept the situation with the greatest thankfulness – all I ask is to feel, and know of a certainty that I have a home, that some one cares for me, and that I am beyond the gripe {grip} of these merciless slave-traders and speculators.["] ⁴⁸

⁴⁶ Ibid., pp.99-100.

⁴⁷ Ibid., pp.124-125.

⁴⁸ Ibid., p.125.

เรื่องเล่าของแอนนาเกี่ยวกับประวัติการสืบเชื้อสายในตระกูลของนายทาสผิวขาว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวความโหดร้ายและคำสาปแช่งของเซอร์คลิฟฟอร์ด (Sir Clifford) เจ้าของคฤหาสน์ลินเดนเดล ที่ตกทอดมาสู่มิสเตอร์วินเซนต์ (Mr. Vincent) นายทาสของเธอ ตลอดจนเรื่องราวของนายหญิง เรื่องเล่าเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความสนใจของแอนนาที่มีต่อชาติกำเนิดและที่มาของบุคคลต่างๆ แต่ในขณะที่เดียวกันกับที่ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวในอดีตของครอบครัวนายผิวขาวรุ่นแล้วรุ่นเล่า กลับไม่ทราบเรื่องเล่าของแอนนาที่กล่าวถึงครอบครัวของเธอเลย สิ่งนี้คือปมที่อยู่ในใจของเธอซึ่งเหมือนกับทาสส่วนใหญ่ที่ไม่ทราบว่าตนมีที่มาอย่างไร ใครคือพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด เพราะพวกเขาถูกซื้อขายเยี่ยงสินค้าตั้งแต่ลืมตามีชีวิตอยู่ในระบบทาส แอนนากล่าวสั้นๆ ถึงความเป็นมาอันไร้ร่องรอยของตัวเองว่า

I was not brought up by any body in particular that I know of. ... Of my relatives I know nothing. No one ever spoke of my father or mother, but I soon learned what a curse was attached to my race,⁴⁹

ทาสที่ทำงานในไร่ต้องตรากตรำมากกว่าทาสที่ทำงานรับใช้ภายในบ้าน แอนนาบอกเล่าถึงงานหนักอันแสนจะเหน็ดเหนื่อยและน่าเบื่อเหล่านี้ว่าเป็นเสมือนคำสาปที่ทาสได้รับ คล้ายเป็นมรดกตกทอดจากทาสรุ่นหนึ่งสู่รุ่นหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทาสเหล่านี้มีชีวิตอยู่ไปวันๆ อย่างไม่เห็นอนาคต ไม่รู้โชคชะตาชีวิตของตน ต้องทำงานหนักเพื่อแลกกับอาหารเล็กน้อยประทังชีวิต และแลกกับเสื้อผ้าคุณภาพต่ำ หากแต่ก็เป็นเรื่องที่เชื่อว่ามันถูกต้องเหมาะสมแล้วสำหรับผู้ที่เกิดมาเป็นทาส

The greatest curse of slavery is it's [sic] hereditary character. The father leaves to his son an inheritance of toil and misery, and his place on the fetid straw in the miserable corner, with no hope or possibility of anything better. And the son in his turn transmits the same to his offspring and thus forever.

...Degradation, neglect, and ill treatment had wrought on them its legitimate effects. All day they toil beneath the burning sun, scarcely conscious that any link exists between themselves and other portions of the human race. ... They know indeed that it is hard to toil unceasingly for a scanty pittance of food, and coarse garments; nature instructed them thus far.⁵⁰

⁴⁹ Ibid., pp.5-6.

⁵⁰ Ibid., pp.200-201.

ในที่สุดแอนนาก็ตั้งคำถามที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงประชดประชันต่อนายทาสว่า ความร่ำรวยของนายทาสนั้นได้มาจากเหงื่อ เลือดเนื้อ และน้ำพักน้ำแรงที่ไม่เคยได้รับค่าตอบแทนของใคร

“We thought our master must be a very great man to have so much wealth at his command, but it never occurred to us to inquire whose sweat and blood and unpaid labor had contributed to produce it.”⁵¹

สำหรับฟราโดในเรื่อง *Our nig* นั้น วัยเด็กของเธอแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับลินดาและแอนนา ฟราโดไม่ได้ถูกคุกคามทางเพศอย่างลินดา แต่ชีวิตของเธอจ่อมจมอยู่กับการถูกใช้ให้ทำงานหนักจนเจ็บป่วยเรื้อรัง เราแทบนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะเป็นอย่างไรหากเด็กหญิงตัวเล็กๆ อายุเพียง 6 ขวบ ต้องตื่นแต่เช้าตรู่ ทำงานบ้านและงานในไร่อย่างหนัก ไม่ว่าจะป็น ให้อาหารไก่ ต้อนวัวไปที่ทุ่ง ล้างจาน ตัดไม้และหาบฟืน ล้างจานหลังอาหารกลางวันและหลังอาหารว่างตอนบ่าย ต้อนวัวกลับเข้าคอกในตอนเย็น และทำงานอื่นๆ ตามที่นายเรียกใช้ ภาพเหล่านี้คือสิ่งที่ผู้อ่านได้รับรู้จากฟราโด งานของเธอเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และรสชาติของการทำงานก็เข้มข้นขึ้นเมื่อมีเสียงมีสซิสเบลมีองท์คอยดุด่าอยู่ข้างหูตลอดเวลาเมื่อเธอทำงานไม่เป็นที่พอใจ

The same routine followed day after day, with slight variation; adding a little more work, and spicing the toil with “words that burn,” and frequent blows on her head.⁵²

เมื่อฟราโดออกไปทำงานต้อนฝูงวัวและเก็บหญ้าแห้งในทุ่งเพื่อนำมาเลี้ยงสัตว์ นายหญิงไม่อนุญาตให้ฟราโดใส่หมวกหรือเสื้อเพื่อป้องกันความร้อนจากแสงแดดเพราะนายหญิงคิดว่าไม่มีความจำเป็นใดๆ สำหรับนิโกรที่จะต้องปกป้องผิวหนังตัวเองจากแสงแดด เพราะธรรมชาติก็ได้สร้าง นิโกรมาให้มีผิวสีดำอยู่แล้ว

At home, no matter how powerful the heat when sent to rake hay or guard the grazing herd, she was never permitted to shield her skin from the sun. ...

⁵¹ Ibid., p.14.

⁵² Wilson, *Our Nig*. p.30.

Mrs. Bellmont was determined the sun should have full power to darken the shade which nature had first bestowed upon her as best befitting.⁵³

มิสซิสเบลมองท์ที่ใช้งานฟราโดเกินกว่าเด็กอายุเก้าขวบจะทำได้ เธอมีความเชื่ออย่างผิดๆ ว่าคนดำมีแรงกำลังมากกว่าคนขาวจึงเหมาะแล้วที่เธอใช้งานฟราโดอย่างหนัก ข้าเธอยังพูดจาเสียดสีฟราโด โดยที่เธอไม่ได้รู้สึกสลดใจกับความร้ายกาจของตนเองเลย เธอกล่าวว่าพวกคนดำก็เป็นเหมือนกับงูสีดำที่คนขาวไม่มีวันฆ่าให้ตายได้ และหากฟราโดไม่อดทนทานจริงอย่างที่เธอเชื่อ ฟราโดก็คงจะตายไปนานแล้ว เพราะคนใช้ที่ผ่านมาของเธอไม่มีคนใดที่จะทำงานได้เท่ากับครึ่งหนึ่งที่เด็กหญิงฟราโดทำ

"you know these niggers are just like black snakes; you can't kill them. If she wasn't tough she would never been killed long ago. There was never one of my girls could do half the work."⁵⁴

แม้ว่าฟราโดจะเป็นคนรับใช้ที่ถูกแม่นำมาทิ้งไว้ให้ครอบครัวเบลมองท์ตั้งแต่อายุ 6 ปี เพื่อทำงานต่างๆ จนกว่าจะครบกำหนดเวลา เธอไม่ได้ตกเป็นทาสอย่างตัวละครในเรื่องอื่นๆ แต่ชะตาชีวิตของฟราโดก็ไม่ได้แตกต่างอะไรมากนักจากทาสผิวดำที่มีหน้าที่ทำงานในบ้าน เธอต้องทำงานหนัก ถูกลงโทษอย่างทารุณ รู้สึกแปลกแยกจากการที่เกิดมาเป็นเด็กผิวสี และไร้อิสรภาพจนกว่าเธอจะอายุครบ 18 ปี ชีวิตของฟราโดก็ไม่แตกต่างอะไรไปจากสิ่งของที่เจ้าของสามารถทิ้งขว้างเมื่อไม่ต้องการ มีช่วงเวลาหมดเขตหรือหมดอายุของการทำงานคล้ายกับสินค้า ... her period of service, which would expire when she was eighteen years of age.⁵⁵

The Bondwoman's Narrative ช่วงชีวิตในวัยเด็กของแอนนาถูกบั่นทอนความฝัน และจินตนาการลงไปด้วยสภาพของความเป็นทาสที่ติดตัวเธอมาตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ แอนนารู้สึกว่าชีวิตของเธอมีค่าขึ้น จากแต่เดิมที่เป็นเพียงเด็กผู้หญิงผิวดำคนหนึ่งที่ไม่มีพ่อแม่ ไม่รู้ที่มารากเหง้าของตน และไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล ต่อเมื่อมาวันหนึ่งเธอเริ่มทำงานได้ เธอจึงรู้สึกว่าชีวิตได้เริ่มเปลี่ยนแปลงไป เริ่มเป็นที่ต้องการของนายทาสและคนรอบข้าง ถึงแม้ว่าสิ่งที่คนเหล่านี้ต้องการจากเธอหาใช่ตัวตนที่แท้จริงของแอนนาแต่กลับเป็นแรงงานและการรับใช้ของเธอ แต่นั่นก็ทำให้แอนนารู้สึกพึงพอใจกับการที่เธอได้ทำงานและเป็นที่ยอมรับของคนเหล่านี้ ดังนั้น ยิ่งเธอสามารถที่จะสลัดจากความเป็นเด็กและ

⁵³ Ibid., p.39.

⁵⁴ Ibid., pp.88-89.

⁵⁵ Ibid., p.109.

หันมาสู่วัยทำงานได้รวดเร็วเท่าไร นั่นก็ยิ่งทำให้ตัวเธอพอใจกับการได้รับการยอมรับมากขึ้น สิ่งนี้จึงทำให้แฮนนาสูญเสียช่วงชีวิตในวัยเยาว์ที่ควรจะเป็นช่วงเวลาที่ดีในความทรงจำและถูกแทนที่ด้วยงานหนักตามแบบแผนของชีวิตทาสแทน

"No one seemed to care for me till I was able to work, and then it was Hannah do this and Hannah do that, but I never complained as I found a sort of pleasure and something to divert my thoughts in employment. Of my relatives I knew nothing. No one ever spoke of my father or mother, but I soon learned what a curse was attached to my race, soon learned that the African blood in my veins would forever exclude me from the higher walks of life. That toil unremitted unpaid toil must be my lot and portion, without even the hope or expectation of anything better."⁵⁶

ชื่อเรื่อง *Our Nig* นั้น ให้นัยของการแสดงความเป็นเจ้าของ ฟราโดถูกคนในครอบครัวเบลม็องท์เรียกว่านิก (Nig) ซึ่งเป็นเสมือนการตอกย้ำให้เห็นถึงความแปลกแยกแตกต่างไปจากทุกๆ คนในครอบครัว แมรีเป็นคนแรกที่แสดงความเป็นเจ้าของในตัวของฟราโด โดยเล่าให้เพื่อนๆ เธอฟังถึงนิโกรของเธอที่อยู่ที่บ้าน ฟราโดกลายเป็นนิโกรของทุกๆ คนในครอบครัวเบลม็องท์ ซึ่งไม่ต่างอะไรกับสัตว์หรือสิ่งของที่มีเจ้าของ "Poh! Miss Mary; if she should stay, it would n't be two days before you would be telling the girls about *our nig, our nig!*" retorted Jack.⁵⁷

แม่ของเซทเธอร์ในเรื่อง *Beloved* ก็ถูกทำสัญลักษณ์เพื่อแสดงให้รู้ว่าเธอเป็นทาส เซทเธอร์จำไม่ได้ว่าแม่ของเธอเป็นใคร ชื่ออะไร หน้าตาอย่างไร เธอจำได้เพียงว่าแม่เป็นผู้หญิงหนึ่งในจำนวนทาสทั้งหลายที่ทำงานตากแดด ตากน้ำค้างอยู่ในไร่ วันหนึ่งแม่แอบมาพบเซทเธอร์และเปิดเสื้อให้เซทเธอร์ดู สัญลักษณ์ที่ถูกทำไว้ได้ฐานหน้าอกเป็นรูปวงกลมมีกากบาทอยู่ข้างใน แม่บอกให้เซทเธอร์จำสัญลักษณ์นี้ไว้ให้ดีกว่านี่คือแม่ของเธอหากเธอจำหน้าแม่ไม่ได้

Back there, she open up her dress front and lifted her breast and pointed under it. Right on her rip was a circle and a cross burnt right in the

⁵⁶ Crafts, *The Bondwoman's Narrative*, pp. 5-6.

⁵⁷ Wilson, *Our Nig*, pp.25-26.

skin. She said, 'This is your ma'am. This,' and she pointed. 'I am the only one got this mark now. The rest dead. If something happens to me and you can't tell me by my face, you can know me by this mark.'⁵⁸

นายทาสหรือพ่อค้าทาสจะใช้เหล็กร้อนๆ นำมานาบกับผิวของทาสเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ และเป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าบุคคลคนนี้เป็นทาส การทำเช่นนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับการทำสัญลักษณ์ให้กับวัวควาย หรือสินค้า นอกจากนั้นแล้ว แม้ว่าทาสจะได้รับอิสรภาพ แต่สัญลักษณ์เหล่านี้ก็ยังคงตราตรึงอยู่บนตัวของทาสอย่างไม่มีวันลบเลือนไปได้ ซึ่งเป็นเสมือนตราบาปในชีวิตที่ได้ประทับรอยแห่งความเจ็บปวดไว้กับตัวทาสตลอดไป ในตอนนั้นเซทเธอร์อยากมีรอยสัญลักษณ์เช่นนี้บ้าง เธอจึงบอกแม่ของเธอว่าเธออยากมีเพราะเผื่อว่าแม่อาจจะเซทเธอร์ไม่ได้ในอนาคต และหากเธอมีเครื่องหมายเช่นนี้แม่ก็จะจำได้ แม่ตบหน้าเซทเธอร์เมื่อเธอพูดสิ่งนี้ แต่ด้วยความเป็นเด็กทำให้เซทเธอร์ไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะสาเหตุใด

จนกระทั่งเมื่อเซทเธอร์เติบโตขึ้น เธอจึงได้เข้าใจว่าเหตุใดแม่ถึงตบหน้าเมื่อเธออยากมีสัญลักษณ์ที่ร่างกายเหมือนกับสัตว์หรือสิ่งของถูกประทับตรา เธอได้พบกับประสบการณ์ของการถูกดูหมิ่นและลดทอนคุณค่าของความเป็นมนุษย์ในตัวเธอจากนายทาส เมื่อนำเธอไปเปรียบเทียบกับลักษณะของสัตว์ และครูยังมักนำทาสไปทำการศึกษาดลองพฤติกรรมต่างๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับสัตว์ เธอจำตอนที่ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างทาสผิวดำกับสัตว์ขณะที่เธอกำลังทำงานอยู่ ครูบอกให้นักเรียนจดลักษณะของเซทเธอร์ที่เป็นมนุษย์เทียบกับลักษณะของเธอที่เป็นสัตว์ สิ่งนี้ทำให้เซทเธอร์อับอายมาก เธอรู้สึกเจ็บปวดและอับอายอย่างสาหัสพอๆ กับตอนที่เธอถูกข่มขืนและถูกเยียน

...at night he sat down to write on his book. It was a book about us but we didn't know that right away. We just thought it was his manner to ask us question. He commenced to carry round a notebook and write down what we said.⁵⁹

⁵⁸ Morrison, *Beloved*. p.61.

⁵⁹ *Ibid.*, p.37.

"I told you to put her human characteristics on the left; her animal ones on the right. And don't forget to line them up."⁶⁰

ขณะที่ครูตามไปเจอเซทเธอร์ เขาต้องพบกับความผิดหวังที่ไม่สามารถนำทาสกลับไปไหนได้ เนื่องจากเซทเธอร์ไม่มีสติไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว เขากล่าวตำหนิหลานชายที่ทำทารุณกับทาสจนเกินขอบเขตที่เขาอนุญาตว่าให้ทำเพื่อวัตถุประสงค์ศึกษาทดลองกับทาสเท่านั้น ครูสั่งสอนหลานชายและชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เขาทำลงไปเกินความพอดีที่เขากำหนดกับทาส ในที่นี้ครูเปรียบเทียบเซทเธอร์เป็นสัตว์ต่างๆ ในการยกตัวอย่างเพื่อสั่งสอนหลายชายของเขา และเขายังเรียกเซทเธอร์และลูกๆ ของเธอว่า "Creature" ว่าในที่สุดเขาก็ต้องเสียสัตว์มีชีวิตเหล่านี้ไป 5 ตัว ได้แก่ เซทเธอร์และลูกๆ อีก 4 คนของเธอ

Schoolteacher had chastised that nephew, telling him to think – just think – what his own horse would do if you beat t beyond the point of education. ... see what happened when you overbeat creatures. ... The whole lot was lost now. Five.⁶¹

ครูและหลานๆ มองเซทเธอร์และทาสว่ามีลักษณะของความเป็นมนุษย์ที่แตกต่างจากพวกตน แต่ทาสเหล่านี้กลับมีลักษณะบางประการที่ไปพ้องกับความ เป็นสัตว์ซึ่งเขาพยายามที่จะทำการทดลอง และสอนให้นักเรียนของเขาได้เห็นถึงอคติเหล่านี้

แม้เซทเธอร์จะไม่ค่อยได้เอ่ยถึงการที่ตนเองต้องทำงานตรากตรำลำบากในไร่อย่างตัวละครอื่นๆ แต่เธอได้เล่าเรื่องแม่ของเธอในความทรงจำตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กว่า เซทเธอร์จำไม่ได้ว่าแม่ของเธอเป็นใคร ชื่ออะไร หน้าตาอย่างไร เธอจำได้เพียงว่าแม่เป็นผู้หญิงหนึ่งในจำนวนทาสทั้งหลายที่ทำงานตากแดด ตากน้ำค้างอยู่ในไร่ ส่วนวันอาทิตย์แม่ก็นอนหลับทั้งวันด้วยความเหนื่อยอ่อน แม่ของเธอไม่ค่อยได้เข้ามานอนที่กระท่อมเดียวกับเธอ

"My woman? You mean my mother? ... I didn't see her but a few times out in the fields and once when she was working indigo. By the time I woke up in the morning, she was in line. If the moon was bright

⁶⁰ Ibid., p.193.

⁶¹ Ibid., pp.149-150.

they worked by its light. Sunday she slept like a stick. She must of nursed me two or three weeks – that’s the way the others did. Then she went back in rice and I sucked from another woman whose job it was. ... She never fixed my hair or nothing. She didn't even sleep in the same cabin most nights I remember.”⁶²

ภาระหน้าที่จากการทำงานหนักในไร่แทบไม่มีเวลาพักผ่อนของแม่ของเซทเธอร์ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่และลูกต้องห่างเหินออกไป ทาสที่เป็นแม่ไม่ได้เลี้ยงลูก หน้าที่ตกเป็นของทาสที่ชื่อแนน ซึ่งมีหน้าที่เลี้ยงเด็ก ส่วนแม่ของเซทเธอร์มีหน้าที่ทำงานในไร่ทั้งกลางวันและกลางคืนตามที่ นายทาสสั่ง เซทเธอร์จำหน้าแม่ของเธอไม่ได้เพราะแทบจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิด เซทเธอร์ทำได้เพียงมองกลุ่มทาสหญิงที่ทำงานในไร่และคิดว่าหนึ่งในจำนวนคนเหล่านั้นคือแม่ของเธอ นับเป็นความรู้สึกอันเจ็บปวดของแม่และลูกที่อยู่ใกล้กันแต่เชื่อมแต่ก็ไม่สามารถที่จะแสดงความรักหรือ แม้แต่รู้ว่าใครเป็นแม่ของตนก็ไม่สามารถรู้ได้

3.2.2 การถูกลงโทษจากนายทาส

Incidents in the Life of a Slave Girl ลินดาเล่าถึงการที่นายทาส ทั้งด็อกเตอร์ฟลินท์ และ มิสซิสฟลินท์ ลงโทษทาสด้วยวิธีแปลกๆ อย่างทารุณโหดร้าย และเป็นไปเพื่อระบายนามณ์ เพื่อความ สะใจ และล้างแค้น นอกจากนี้ นายยังมีวิธีลงโทษอีกหลายวิธีที่ไม่ใช่เพียงการลงโทษทรมานร่างกาย ดังที่เธอกล่าวว่า He did not resort to corporal punishment, but to all the petty, tyrannical ways that human ingenuity could devise.⁶³

ทาสผิวดำที่ทำหน้าที่เป็นแม่ครัวเป็นผู้หนึ่งที่ถูกนายลงโทษด้วยวิธีการวิบัติการอยู่เสมอๆ เช่น หากแม่ครัวทำอาหารไม่ถูกใจด็อกเตอร์ฟลินท์ เขาจะสั่งให้เสียนแม่ครัวและยึดอาหารเหล่านั้นใส่ใน ปากจนกว่าเธอจะสำลักออกมา

The cook never sent a dinner to his table without fear and trembling, for if there happened to be a dish not to his liking, he would either order her to be whipped or compel her to eat every mouthful of it in his presence. ...

⁶² Ibid., pp.60 - 61

⁶³ Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*. p.17.

she did not object to having her master cram it down her throat till she choked. ⁶⁴

เหตุการณ์อีกครั้งหนึ่งที่นายลงโทษแม่ครัวอย่างทารุณโหดร้ายโดยไม่มี การไต่สวนก่อนว่าทาส เป็นผู้ทำความผิดจริงหรือไม่ คือเหตุการณ์ที่สุนัขของนายกินอาหารแล้วตาย นายคิดว่าเป็นฝีมือของแม่ครัว เขาจึงสั่งให้แม่ครัวทานอาหารที่ให้สุนัขกินให้หมด การลงโทษเช่นนี้มิได้เพียงแสดงถึงพฤติกรรมอันหยาบช้ำของด็อกเตอร์ฟลินท์เท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงการที่เขาประเมินค่าสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขให้อยู่ในสถานภาพที่สูงกว่าทาส และบางครั้งที่แม่ครัวถูกนายลงโทษโดยกักขังตัวไว้ทั้งวันทั้งคืน ทำให้เธอไม่สามารถไปดูแลลูกน้อยที่ยังเป็นทารกได้

They had a pet dog, ... The cook was ordered to make some Indian mush for him. He refused to eat, and when his head was held over it, the forth flowed from his mouth into the basin. He died a few minutes after. When Dr. Flint came in, he said the mush had not been well cooked, and that was the reason the animal would not eat it. He sent for the cook, and compelled her to eat it. He thought that the woman's stomach was stronger than the dog's; but her sufferings afterwards proved that he was mistaken. This poor woman endured many cruelties form her master and mistress; sometimes she was locked up, away from her nursing baby, for a whole day and night. ⁶⁵

ครั้งแรกที่ลินดาถูกนายผู้หญิงลงโทษ หรือเราอาจเรียกได้ว่าเป็นการกลั่นแกล้งมากกว่า มิสซิสฟลินท์ไม่พอใจที่รองเท้าคู่ใหม่ของลินดาส่งเสียงรบกวนเธอ นายหญิงจึงสั่งให้เธอถอดรองเท้าออก และสั่งห้ามมิให้เธอใส่รองเท้าคู่นี้อีกต่อไป เท่านั้นยังไม่พอ นายหญิงสั่งให้ลินดาไปทำธุระให้ในเมือง โดยที่เธอต้องเดินเท้าเปล่าอำหิมะอันหนาวเย็น บาดกรีดผิวเนื้อด้วยความเจ็บปวดทรมาน

I remember the first time I was punished. It was in the month of February. My grandmother had taken my old shoes, and replaced them with a new pair. I needed them; for several inches of snow had fallen, ... When I

⁶⁴ Ibid., p.10.

⁶⁵ Ibid., p.10.

walked through Mrs. Flint's room, their creaking grated harshly on her refined nerves. ... "Take them off," said she; "and if you put them on again, I'll throw them into the fire."

... She then sent me a long distance, on an errand. As I went through the snow, my bare feet tingled.⁶⁶

สำหรับนายผู้ชายแล้ว เขาไม่ค่อยลงโทษหรือทำร้ายร่างกายลินดาเลย แต่เหตุผลของนายที่ปฏิบัติกับเธออย่างแตกต่างและพิเศษไปกว่าทาสก็เพื่อหวังจะนำลินดามาบำเรอความใคร่ของตน ซึ่งลินดาคิดว่าเป็นการกระทำที่ร้ายแรงมากกว่าที่เธอถูกลงโทษหรือทำร้ายร่างกายอีก

He would say, "Have I ever treated you like a negro? I have never allowed you to be punished, not even to please your mistress... I would cherish you. I would make a lady of you."⁶⁷

เมื่อลินดาปฏิเสธความใคร่ของนาย ผลก็คือเธอมักโดนแกล้ง หรือถูกเขาระบายอารมณ์โกรธใส่ ครั้งนี้ก็เช่นกันพอนายทราบว่ลินดาตั้งท้องลูกคนที่สอง เขารู้สึกโกรธและหึงอย่างรุนแรง ตัดผมเธอจนสั้นเกรียน และครั้งก่อนนี้เธอก็ถูกผลักตกจากบันไดทำให้อนอนไม่ได้ไปหลายวัน

When Dr. Flint learned that I was again to be a mother, he was exasperated beyond measure. He rushed from the house, and returned with a pair of shears. I had a fine head of hair; and he often railed about my pride of arranging it nicely. He cut every hair close to my head, storming and swearing all the time. I replied to some of his abused, and he struck me. Some months before, he had pitched me down stairs in a fit of passion; and the injury I received was so serious that I was unable to turn myself in bed for many days.⁶⁸

การถูกลงโทษที่คร่าฟกล่าวถึงใน *The Bondwoman's Narrative* นั้น เป็นการกล่าวถึงการลงโทษที่นายทาสกระทำต่อทาสของตน รวมทั้งบทลงโทษตามกฎหมายที่ทั้งคนผิวขาวและทาสผิวดำ

⁶⁶ Ibid., p.17.

⁶⁷ Ibid., p.36.

⁶⁸ Ibid., p.85.

‘ได้รับหากทำความผิดละเมิดต่อข้อกำหนดของรัฐในเรื่องทาส ไม่ว่าจะเป็นการที่คนขาวสอนหนังสือให้ความรู้ หรือ ให้ที่พักช่วยเหลือการหลบหนีของทาส หรือการที่คนขาวพาทาสหนี ความผิดที่ทาสผิดได้ ได้รับหากหลบหนีและถูกจับได้ รวมถึงความผิดบางประการที่คนผิวขาวจะได้รับหากกระทำต่อคนดำ

แอนนาได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เธอถูกลงโทษจากมิสซิสวีสเลอร์ การลงโทษนี้ไม่ใช่การลงโทษทางกายโดยการตีอย่างที่ว่าละครในเรื่องอื่นๆ ได้รับ แต่เป็นการลงโทษที่ได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจเป็นอย่างมาก แอนนาถูกลดฐานะจากทาสที่ทำงานในบ้านให้ไปทำงานในไร่แทน การถูกลดฐานะรวมไปถึงการต้องย้ายที่อยู่ไปอาศัยอยู่ในกระท่อมรวมกับทาสอื่นๆ ที่ทำงานในไร่ และเธอต้องแต่งงานกับทาสผิวดำที่เธอไม่เคยรู้จักและไม่ได้มีความรักให้กับเขาเลย บทลงโทษสร้างความเจ็บปวดให้กับเธอมากเนื่องจากเธอไม่ได้มีความผิดใดๆ หากแต่ถูกทาสคนอื่นใส่ร้าย อีกทั้งนายหญิงก็ไม่ฟังเหตุผลและไม่สืบหาข้อเท็จจริงจากข้อใส่ร้ายเหล่านี้เนื่องจากโกรธที่เข้าใจว่าแอนน่านำเรื่องอันอับยศนำชายหน้าที่สุดในชีวิตของเธอคือเรื่องที่ใส่เครื่องสำอางค์แล้วหน้าดำจนเป็นชาวโด่งดังไปทั่วเมืองมาเล่าให้ทาสคนอื่นๆ ฟัง สำหรับแอนนาแล้วงานในไร่ถือเป็นงานหนักและทรมานสำหรับเธอ เนื่องจากเธอไม่เคยต้องออกไปทำงานกลางแจ้ง และไม่เคยทำงานที่ต้องใช้แรงมากขนาดนี้มาก่อน และที่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือเรื่องที่ต้องแต่งงานกับบิลผู้ที่ไม่ได้รัก

You shall depart from the house, and go into the fields to work. Those brutalized creatures in the cabins are fit companions for one so vile. You can herd with them.

Accused of a crime of which I was innocent, my reputation with my Mistress blackened, and most horrible of all doomed to association with the vile, foul, filthy inhabitants of the huts, and condemned to receive one of them for my husband my soul actually revolted with horror unspeakable.⁶⁹ (205)

แม้ว่าฟราโด ใน *Our Nig* จะเป็นเด็ก แต่เธอก็ถูกลงโทษไม่ต่างกับทาสผู้ใหญ่ในนวนิยายเรื่องอื่นๆ เนื่องจากตัวละครเอกทั้งหมดล้วนตกอยู่ในชนชั้นของการเป็นทาสรับใช้เช่นเดียวกัน และที่สำคัญคือทุกคนล้วนแต่เป็นคนผิวดำหรือผิวสี ฟราโดถูกลงโทษหนักที่สุดตอนที่เธออายุได้ 9 ปี ขณะนั้นเจมส์ลูกชายของมิสซิสเบลม็องท์ที่ไปเรียนต่อที่ต่างเมืองจะกลับมาเยี่ยมบ้าน มิสซิสเบลม็องท์ุ่นวายอยู่กับการเตรียมอาหารเพื่อต้อนรับลูกชาย ฟราโดก็ต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้นสำหรับการต้อนรับเจมส์

⁶⁹ Crafts, *The Bondwoman's Narrative*, pp. 204-205.

ด้วย มิสซิสเบลม็องท์สั่งให้ฟราโดไปนำพืนท่อนเล็กๆ มาเพื่อก่อไฟ ฟราโดเลือกพืนชิ้นที่เล็กที่สุดมา แต่ มิสซิสเบลม็องท์ไม่พอใจจึงเข้าไปตบเข้าที่หูของฟราโด และสั่งให้เธอออกไปเอาพืนท่อนใหม่ที่ใหญ่กว่าเดิม เมื่อฟราโดเข้ามาอีกครั้งพร้อมพืนท่อนใหญ่ มิสซิสเบลม็องท์ก็ยังคงไม่พอใจเธอและเขียนเธอด้วยแส้หนัง พร้อมสั่งให้เธอออกไปเอาพืนมาใหม่ ฟราโดร้องไห้ไม่รู้จะทำอย่างไรให้ถูกใจนาย เธอจึงหยิบพืนทั้งหมดเข้าไป ซึ่งสร้างความโกรธให้กับมิสซิสเบลม็องท์เป็นอย่างที่สุด มิสซิสเบลม็องท์เตะฟราโดอย่างแรงจนเธอล้มลงไปในนอกกองบนพื้น และเตะซ้ำไปมาจนฟราโดกลิ้งไปถึงประตู

Mrs.Bellmont approached her, and, giving her a box on her ears, ...To Mrs.Bellmont it was a greater affront, as well as larger wood, so she "taught her" with the raw-hide and sent her the thrid time for "little wood."

...As she expected, Mrs.Bellmont, enraged, approached her, and kicked her so forcibly as to throw her upon the floor. Before she could rise, another foiled the attempt, ad then followed kick after kick in quick succession and power, till she reached the door.⁷⁰

ฟราโดถูกลงโทษอย่างหนักทั้งๆ ที่สิ่งที่เธอทำลงไปนั้นแทบจะไม่ใช่ความผิดอะไรเลย บ่อยครั้งที่ผู้อ่านจะพบกับเหตุการณ์การถูกลงโทษอย่างทารุณโดยไร้เหตุผลของมิสซิสเบลม็องท์ เช่น เหตุการณ์หนึ่งที่เธอดูแลเจมส์ที่ป่วยจนเธอเองก็ป่วยตามไปด้วยเนื่องจากพักผ่อนไม่พอและต้องทำงานหนัก ฟราโดรู้สึกไม่สบายมากจนยืนไม่ไหว เธอจึงนั่งพักอยู่ในห้องครัว มิสซิสเบลม็องท์เข้ามาพบจึงสั่งให้เธอไปทำงานต่อ แต่ฟราโดขอนั่งพักสักครู่เพราะไม่สบาย ไม่สามารถยืนนานๆ ได้ มิสซิสเบลม็องท์โกรธจัดหยิบแส้หนังและขว้างใส่ฟราโดจนเธอล้มคว่ำ มิสซิสเบลม็องท์ยังคว้าผ้าเช็ดตัวมายัดใส่ปากฟราโดและเขียนเธออย่างโหดร้าย ฟราโดหวังว่านายหญิงจะเขียนเธอจนตาย เพื่อเธอจะได้หลุดพ้นไปจากสภาพอันน่าเวทนานี้เสียที

Her mistress entered one day, and finding her seated, comanded her to go to work. "I am sick," replied Frado, rising and walking slowly to her unfinished task, "and cannot stand long, I feel so bad."

Angry that she should venture a reply to her command, she suddenly inflicted a blow which lay the tottering girl prostrate on the floor. Excited by so much indulgence of a dangerous passion, she seemed left to

⁷⁰ Wilson, *Our Nig*. pp.43-44.

unrestrained malice; and snatching a towel, stuffed the mouth of the sufferer, and beat her cruelly.

Frado hoped she would end her misery by whipping her to death. She bore it with the hope of a martyr, that her misery would soon close.⁷¹

นอกจากถูกลงโทษแล้วฟราโดยังมักถูกแม่รู้ลูกสาวของมิสซิสเบลมืองท์กัลดั้ง อยู่เสมอ เนื่องจากเธอเป็นเด็กผิวดำและเป็นที่น่ารังเกียจสำหรับแม่ อีกทั้งแม่รู้สำนักอยู่เสมอว่าเธอเป็นนาย และฟราโดเป็นทาสรับใช้ ดังนั้นเมื่อเธอสั่งหรือต้องการอะไร ฟราโดจะต้องปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อแม้ วันหนึ่งหลังเลิกเรียนขณะเดินกลับบ้าน แม่รู้สั่งให้ฟราโดกระโดดว่ายน้ำข้ามแม่น้ำ แต่ฟราโดปฏิเสธ เธอจึงจะผลักฟราโดตกน้ำ แต่กลับเป็นเธอที่ตกน้ำเอง เมื่อมาถึงบ้านแม่รู้โกหกแม่ว่าเธอถูกฟราโดแกล้งจนตกน้ำ นายหญิงจึงทำโทษด้วยการเชี่ยนเธออย่างไร้ความปราณีเพื่อให้เธอสสารภาพในสิ่งที่ไม่ได้ทำ จากนั้นจับขังไว้ในห้องมืด และให้อุดอาหาร แจ็คไปเจอฟราโดถูกขังในห้องดังกล่าว โดยอยู่ในสภาพนอนหลับอยู่ ปากแตกมีเลือดเป็นลิ้มๆ ไหลออกมา หน้าตาบวมเป่ง และเจ็บปวดไปทั่วตัว เขารำพึงอยู่ในใจว่าอยากให้ฟราโดหลับอย่างนี้ไปตลอดชีวิต เพื่อเธอจะได้ไม่ต้องมีชีวิตที่เจ็บปวด

...Mrs.B and Mary commenced beating her inhumanly; then propping her mouth open with a piece of wood, shut her up in a dark room, without any supper. ... her mouth wedged apart, her face swollen, and full of pain.⁷²

แม่รู้กัลดั้งและลงโทษฟราโดตามอารมณ์ความสะใจของเธอโดยไม่ได้คำนึงว่าอาจนำมาซึ่งอันตรายถึงชีวิต เพราะสำหรับนายอย่างเธอ ชีวิตของทาสรับใช้ก็ไม่ได้มีค่าสำคัญอะไรไปกว่าการใช้เป็นเครื่องมือระบายอารมณ์เท่านั้น แม่รู้ไม่พอใจที่ฟราโดทำงานซักผ้าไม่ทันใจเธอ เธอจึงใช้มีดขว้างใส่ฟราโด

"Saucy, impudent nigger, you! Is this the way you answer me?" and taking a large carving knife from the table, she hurled it, in her rage, at the defenceless girl.⁷³

⁷¹ Ibid., pp.82-83.

⁷² Ibid., pp.34-36.

⁷³ Ibid., p.64.

ในการหลบหนีของทาส หากทาสถูกจับได้ชะตาชีวิตของทาสจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่แย่ลงกว่าเดิม ไม่ใช่เพียงถูกขายเท่านั้น แต่ทาสจะถูกลงโทษด้วยวิธีการต่างๆ นานา หรืออาจร้ายแรงถึงขั้นเสียชีวิต อย่างแม่ของเซทเธอร์ในเรื่อง *Beloved* แม่ของเซทเธอร์ถูกแขวนคอพร้อมกับผู้หญิงอีกหลายคน แต่เซทเธอร์ไม่รู้ว่าศพไหนคือแม่ของเธอเพราะร่างกายเละไปหมด การทำโทษทาสอย่างทารุณโหดร้ายนี้ ไม่ถือว่านายทาสทำผิดกฎหมายใดๆ เพราะกฎหมายทาสได้มอบอำนาจสิทธิขาดทุกอย่างให้กับเจ้าของทาสที่สามารถจะจัดการซึ่งเป็นชีวิตตายกับทาสอย่างไรก็ได้

"What happened to her?"

"Hung. By the time they cut down nobody could tell whether she had a circle and a cross or not, least of all me and I did look" ⁷⁴

ส่วนตัวเซทเธอร์เอง เธอไม่เคยถูกมิสเตอร์และมิสซิสการ์เนอร์นายทาสเดิมของเธอลงโทษเลย แต่เมื่อมิสเตอร์การ์เนอร์เสียชีวิตไป ครูและหลานๆ ก็เข้ามาดูแลไร่แทน เหตุการณ์เลยร้ายอีกหนึ่งเหตุการณ์ขณะที่เธอเป็นทาสนั่นคือเซทเธอร์ถูกครูและหลานของครูข่มขืนขณะที่เธอดังครรภัก ความเจ็บปวดนี้เป็นความเจ็บปวดอันแสนสาหัสในชีวิตของผู้หญิง เซทเธอร์ไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรจึงไปบอกมิสซิสการ์เนอร์ แต่เมื่อครูมาพบเข้าเขาจึงสั่งทำโทษเธอที่ไปฟ้องมิสซิสการ์เนอร์ที่ป่วยและจัดการเอาผิดอะไรกับใครได้แล้ว ครูสั่งให้ลานจับเซทเธอร์ไปเขียน

"After I left you, those boys came in there and took my milk. That's what they came in there for. Held me down and took it. I told Mrs. Garner on em. She had that lump and couldn't speak but her eyes rolled out tears. Them boys found out I told on em. Schoolteacher made one open up my back, and when it closed it made a tree. It grows there still" ⁷⁵

เมื่อสังคมจัดให้คนผิวดำอยู่ในชนชั้นของผู้ใช้แรงงานซึ่งเป็นชนชั้นล่างสุดของสังคมที่ต่ำต้อยยิ่งกว่ากรรมกรเพราะสีผิวเป็นตัวจุดด่างให้คนดำเหล่านี้ต้องมีชีวิตและชะตากรรมที่ตกต่ำลงไป คนผิวดำเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของการทำงานหนักเพื่อรับใช้นายทาส แรงงานของคนผิวดำได้หล่อเลี้ยงชีวิตความเป็นอยู่และระบบเศรษฐกิจของคนผิวขาวให้ดำเนินได้ต่อไป แต่สังคมคนผิวขาวกลับไม่ได้ดูแล

⁷⁴ Morrison, *Beloved*. p.61.

⁷⁵ *Ibid.*, pp.16-17.

หรือให้ความสำคัญกับคนผิวดำเหล่านี้เลย พวกคนผิวดำต้องทำงานหนักไม่ต่างไปจากเครื่องจักรหรือสัตว์ใช้แรงงาน พวกเขาถูกซื้อขายแลกเปลี่ยนได้โดยไม่มีสิทธิโต้แย้ง เพราะชีวิตของทาสผิวดำที่ตกอยู่ในกำมือของนายทาสเสมือนเป็นทรัพย์สินที่นายทาสจะสะสมรวบรวมหรือขายทิ้งก็ยอมได้ นอกจากนั้นแล้วทาสผิวดำยังถูกลงโทษอย่างโหดร้าย และรุนแรงจากนายทาสที่ไม่ได้คำนึงถึงความเจ็บปวดหรือความรู้สึกของทาสเหล่านั้นเลย

3.3 อคติทางเพศ : เพศสถานะของทาสสตรี

นอกจากทาสจะเป็นกลุ่มคนที่ถูกกดขี่จากสังคมของคนผิวขาวแล้ว การเกิดมาเป็นผู้หญิงในสังคมดังกล่าว ยังส่งผลกระทบต่อให้พวกเธอมีความแตกต่างและเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทาสสตรีผิวดำได้รับความไม่ยุติธรรมพร้อมกับถูกกดขี่ทับซ้อนลงไปอีกชั้นหนึ่ง

3.3.1 การถูกคุกคามทางเพศของทาสสตรี

การถูกคุกคามทางเพศของทาสสตรีผิวดำเป็นประเด็นที่เกิดขึ้นกับตัวละครของนวนิยายทั้ง 4 เรื่อง รวมทั้งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในยุคค้าทาสของสังคมอเมริกันที่เป็นยุคชายเป็นใหญ่ในสังคม เหตุผลที่เชื้อให้เกิดเหตุการณ์นี้เนื่องมาจากการที่รัฐออกกฎหมายว่าทาสเป็นทรัพย์สินของนาย ดังนั้นนายทาสจึงมีสิทธิทุกอย่างในตัวทาส และการที่นายมีความสัมพันธ์ทางเพศกับทาสของตน แม้ว่าทาสจะยินยอมหรือไม่ก็ตามก็ไม่ถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายเนื่องจากนายเป็นผู้ดูแลและซื้อหาทาสมาด้วยทรัพย์สินของตน กฎหมายนี้ได้สร้างความไม่เป็นธรรมและลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ที่มีอยู่ในตัวสตรีเป็นอย่างมาก ทั้งทาสสตรีผิวดำที่ไม่อาจปกป้องคุ้มครองตนเองได้ และสตรีผิวขาวที่เป็นภรรยาที่ไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องความยุติธรรมใดๆ จากกฎหมายให้ช่วยคุ้มครองในเรื่องนี้ ทาสสตรีไม่มีแม้แต่สิทธิที่จะปกป้องคุ้มครองการล่วงละเมิดทางเพศของนายจ้าง และหากทาสคนใดขัดขืนหรือต่อสู้ทาสก็จะมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายนายทาส แต่หากยอมก็เป็นเสมือนปัญหาลูกโซ่ที่โยงใยมาถึงภรรยาผิวขาวของนายทาสที่จะเกิดความหึงหวงและกลั่นแกล้งทาสสตรีเหล่านั้นในที่สุด อีกทั้งยังเกิดปัญหาลูกที่เกิดกับนายทาสและทาสตามมามาก บางครั้งเด็กที่เกิดมาก็ต้องกลายเป็นทาสทำงานรับใช้พ่อที่เป็นนายของตน เด็กบางคนก็ไม่ทราบด้วยซ้ำไปว่านายของตนเองนั้นความจริงแล้วก็คือพ่อของตนเองนั่นเอง สิ่งเหล่านี้นับว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นโดยที่ทาสสตรีไม่มีทางเลือก ไม่มีทางที่จะแก้ไขใดๆ หากไม่ยอมนายทาสผู้ชายก็เกิดปัญหา แต่หากยอมก็จะมีปัญหาตามมา

ดังนั้นแล้วปัญหาทาสสตรีผิวดำถูกคุกคามทางเพศจากนายนั้น ต้องอาศัยความมีคุณธรรมของนายผิวขาวเป็นข้อแก้ไข เนื่องจากกฎหมายที่ออกมาไม่ได้ช่วยคุ้มครองบรรดาทาสเหล่านี้เลย

ในเรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* ประเด็นการถูกคุกคามทางเพศของทาสสตรี เป็นเนื้อหาหลักของนวนิยาย ลินดาได้เล่าถึงวงจรชีวิตของชีวิตเด็กผู้หญิงที่เกิดมาเป็นทาสว่าต้องเผชิญกับวัฏจักรของปัญหาการถูกคุกคามทางเพศจากนายทาส เมื่อเด็กผู้หญิงลืมตาขึ้นมาดูโลก ก็ถูกทำให้มีดมิดด้วยเงาบาปซึ่งมาตกอยู่กับทารกที่แม่ถูกนายข่มขืน สำหรับทาสเด็ก ๆ บางคนอาจสงสัยและไม่เข้าใจว่าเหตุใดนายหญิงจึงจงเกลียดจงชังเธอมากกว่าเด็กอื่นๆ ที่เป็นทาสด้วยกัน หรือบางทีก็เกลียดแม่ของเธอด้วย เด็กๆ เหล่านี้ต้องเจออะเจอบกับอารมณ์หึงหวงของนายหญิงที่ระเบิดออกมาใส่พวกเขาบ่อยๆ โดยที่เด็กก็ไม่รู้สาเหตุเลย แต่เมื่อเด็กเหล่านี้เริ่มเติบโตเป็นสาว พวกเขาาก็จะได้เรียนรู้กับโลกของผู้ใหญ่และรู้จักสิ่งชั่วร้ายได้ดีกว่าเด็กอื่นๆ พวกเขาจะหวาดเกรงกับผีเท้าของนายทาสที่ใกล้เข้ามาซึ่งบังคับให้พวกเขาต้องยุติความเป็นเด็กก่อนถึงเวลาอันสมควร และในที่สุดความสาวและชีวิตทั้งหมดของพวกเขาจะตกเป็นของนายทาสผู้ตระกะในกามราตี หากพระเจ้าประทานความงามมาให้กับทาสสตรี ก็เสมือนท่านได้ประทานคำสาปอันใหญ่หลวงมาสู่พวกเขา ความงามที่ได้มาควรตกเป็นของหญิงผิวขาวเท่านั้น แต่หากเมื่อใดถ้าทาสผิวดำหน้าตาดี นั่นก็จะยิ่งสร้างความเลวร้ายให้ชีวิตพวกเขาจมดิ่งและเสื่อมทรามเร็วขึ้นไปกว่าเดิมมากยิ่งขึ้น

... in slavery the very dawn of life is darkened by these shadows. Even the little child, who is accustomed to wait on her mistress and her children, will learn, before she is twelve years old, why it is that her mistress hates such and such a one among to slaves. Perhaps the child's own mother is among those hated ones. She listens to violent outbreaks of jealous passion, and cannot help understanding what is the cause. She will become prematurely knowing in evil things. Soon she will learn to tremble when she hears her master's footfall. She will be compelled to realize that she is no longer a child. If God has bestowed beauty upon her, it will prove her greatest curse. That which commands admiration in the white woman only hastens the degradation of the female slave.⁷⁶

ชะตากรรมของเด็กสาวผิวดำที่เติบโตมาท่ามกลางระบบทาส ได้ขีดเส้นชี้ชะตาให้เธอตกอยู่ในวงล้อมของการถูกคุกคามทางเพศอยู่ตลอดเวลา พวกเขาถูกเลี้ยงให้เติบโตขึ้นมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยเรื่องความมกมากในกาม พออายุย่างเข้าสู่วัยสาว ไม่เพียงแค่นายทาสเท่านั้นที่มีสิทธิมนต์

⁷⁶ Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*. pp.27-28.

เธอ แต่ยังมีผู้ล่ำรายอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นลูกชายเจ้าของทาส ผู้คุมทาส ผู้ชายเหล่านี้ก็จะให้สินบนกับเธอ หากพวกเธอขัดขืนก็จะถูกตีหรือให้อดข้าว ดังนั้น ทาสสตรีจึงไม่มีความหวังใดที่จะต่อต้านนักล่าเหล่านี้ได้

The slave girl is reared in an atmosphere of licentiousness and fear. The lash and the foul talk of her master and his sons are her teachers. When she is fourteen or fifteen, her owners, or his sons, or the overseer, or perhaps all of them, begin to bribe her with presents. If these fail to accomplish their purpose, she is whipped or starved into submission to their will. ... But resistance is hopeless.⁷⁷

ลินดาพยายามปกป้องตนเองจากนายทาสที่ต้องการจะนำเธอมาเป็นสิ่งบำเรอระคะของตน แต่เมื่อเธออายุย่างเข้า 15 ปี เธอก็เริ่มถูกนายคุกคามโดยเริ่มจากคำพูดที่ทำให้ลินดารู้สึกอึดอัดและไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

I now entered on my fifteenth year – a sad epoch in the life of a slave girl. My master began to whisper foul words in my ear. Young as I was, I could not remain ignorant of their import. I tried to treat them with indifference or contempt. ... He peopled my young mind with unclear images, such as only a vile monster could think of. I turned from him with disgust and hatred. But he was my master. I was compelled to live under the same roof with him – where I saw a man forty years my senior daily violating the most sacred commandments of nature.

I was ordered to come to his office, to do some errand. When there, I was obliged to stand and listen to such language as he saw fit to address to me.⁷⁸

⁷⁷ Ibid., p.55.

⁷⁸ Ibid., pp.26-31.

สิ่งชั่วร้ายที่เกิดขึ้นกับลินดามีสาเหตุมาจากมารร้ายที่สิงอยู่ในร่างมนุษย์ที่เรียกว่า ผู้ชายผิวขาว ไม่มีใครช่วยเหลือเธอได้จากการถูกลวนลาม ส่วนนายหญิงซึ่งควรจะปกป้องทาสหญิงที่เป็นเหมือนเหยื่อ ก็กลับไม่มีความรู้สึกอื่นใดนอกจากหึงหวงและโกรธแค้นทาสหญิง

... all these are inflicted by fiends who bear the shape of men. The mistress, who ought to protect the helpless victim, has no other feelings towards her but those of jealousy and rage.⁷⁹

ด้วยความเป็นเด็กสาว ลินดาอับอายและไม่กล้าเล่าเรื่องที่ถูกด็อกเตอร์ฟลินท์คุกคามให้ยายของเธอฟัง อีกทั้งเขายังขู่ว่าจะหากเธอไปฟ้องยายเขาจะทำโทษเธอถึงตาย

I was very young, and felt shame-faced about telling her such impure things, ... In desperation I told him that I must and would apply to my grandmother for protection. He threatened me with death, and worse than death, if I made any complaint to her.⁸⁰

ชีวิตของลินดาถูกเริ่มต้องมาพัวพันกับวัฏจักรของการถูกคุกคามทางเพศจากนายทาส และเธอก็เริ่มตกเป็นเหยื่อแห่งความริษยาและหึงหวงของนายหญิงเช่นกัน นับวันด็อกเตอร์ฟลินท์ก็ยิ่งลวนลามเธอมากขึ้น ทำให้มิสซิสฟลินท์ก็เพิ่มความเกลียดชังในตัวลินดามากขึ้นตามมา นายหญิงเรียกลินดาไปพบพร้อมให้เธอสาบานกับคัมภีร์ไบเบิลว่าเธอไม่ได้มีอะไรกับสามีของนายหญิง หลังจากลินดาได้สาบานและเล่าความจริงเรื่องด็อกเตอร์ฟลินท์ให้นายหญิงฟัง นายหญิงจึงรู้สึกดีขึ้นและสัญญาว่าจะปกป้องลินดา แต่ประสบการณ์จากการเป็นทาสได้สอนลินดาว่าอย่าไปเชื่อคำพูดอะไรของนายเลย เพราะนายหญิงตกอยู่ในอารมณ์หึงหวง และลินดาก็คิดว่านายหญิงไม่เคยได้ตระหนักเลยว่าบรรดาทาสหญิงของเธอที่ต้องตกเป็นเหยื่อของด็อกเตอร์ฟลินท์จะมีสภาพอย่างไรที่ต้องทนกับทั้งตัณหา แผนการกับดักของเขา แลมยังต้องถูกนายหญิงหึงหวงด้วย

หลังจากนั้นมา นายหญิงได้จัดให้ลินดาเข้าไปนอนในห้องเดียวกับเธอ แต่สิ่งนี้ทำให้ลินดากลับคิดว่าเธอกลายเป็น เหยื่อของการถูกดูแคล่อย่างดี คือ ถูกควบคุม ดูแล ตรวจสอบจากนายหญิงทุกอย่าง

⁷⁹ Ibid., p.27.

⁸⁰ Ibid., pp.29-32.

ก้าว มากกว่าจะเป็นการได้รับความสะดวกสบาย There I was an object of her especial care, though not to her especial comfort,⁸¹

เมื่อลินดาได้เข้ามานอนอยู่ในห้องเดียวกับนายหญิงก็ไม่ต่างอะไรกับการที่เธอถูกคุมขังจองจำไว้ในสายตาของนายหญิง ซึ่งถึงแม้จะปลอดภัยจากนายผู้ชาย แต่ลินดาก็อดคิดมากและไม่รู้ว่าขณะที่เธอหลับไปนั้น นายหญิงจะมาทำร้ายเธอหรือไม่ บางคืนหากนายหญิงนอนไม่หลับ เธอก็จะมานั่งคุ่มลินดาอยู่ข้างๆ ขณะที่ลินดานอน บางทีก็แกล้งทำเสียงเป็นนายผู้ชายและมากระซิบข้างๆ ลินดา ขณะที่เธอหลับ เพื่อจับผิดว่าลินดาจะตอบอะไร หรือบางคืนก็มาก้มๆ มองๆ เธอ ทำให้ลินดานอนไม่หลับทั้งๆ ที่เธอต้องเหนื่อยจากการทำงานมาทั้งวัน เราจะรู้สึกอย่างไรหากตื่นขึ้นมากลางดึกและพบว่า มีผู้หญิงที่กำลังหึงหวงสามีของหล่อนกำลังจ้องมองเราอยู่

...she spent many a sleepless nights to watch over me. Sometimes I woke up, and found her bending over me. At other times she whispered in my ears, as though it was her husband who was speaking to me, and listened to hear what I would answer. If she startled me, on such occasions, she would glide stealthily away; and the next morning she would tell me I had been talking in my sleep, and ask who I was talking to. At last, I began to be fearful for my life. It had been often threatened; and you can imagine, better than I can describe, what an unpleasant sensation it must produce to wake up in the dead of night and find a jealous woman bending over you. Terrible as this experience was, I had fears that it would give place to one more terrible.

82

ผลที่ตามมาจากการที่นายทาสมักมากในกามและคอยจะล่อลวงละเมิดทางเพศทาสหญิงนั้น ส่งผลกระทบต่อผู้หญิงทั้งสองฝ่าย คือ ทั้งนายหญิง และทาส ชีวิตของนายหญิงก็เสมือนถูกจองจำไว้กับความหวาดระแวง ความแค้น ที่ไม่สามารถไว้เนื้อเชื่อใจใครได้ สตรีผิวขาวที่เป็นเมียต้องมีคืนวันอันทุกข์ทรมาน นอนไม่หลับ จิตใจว่าวุ่นอยู่แต่การหึงหวงอย่างไม่มีวันสงบสุขลงได้ ส่วนทาสหญิงก็รู้สึกกลัวที่จะถูกนายทาสลวนลามโดยไม่มียกกฎหมายหรือข้อกำหนดใดๆ มาคุ้มครอง เธอต้องปกป้องตนเอง

⁸¹ Ibid., p.34.

⁸² Ibid., p.34.

ตามแต่กำลังของทาสจะทำได้ อีกทั้งยังต้องถูกจองจำอยู่กับความเหงาและเกลียดชังของนายหญิง ซึ่งทั้งหมดนี้มีที่มาจากความใคร่ของผู้ชายผิวขาวที่เป็นนายทาสเพียงผู้เดียว

นอกจากนั้นแล้วหากทาสที่ถูกนายทาสข่มขืนและเกิดตั้งครรภ์มีลูก ก็จะเป็นปัญหาตามมาทั้งต่อตัวแม่ที่เป็นทาสและตัวเด็ก อย่างเช่น ผู้หญิงทางใต้ที่เป็นเจ้าของทาส พวกเขาจะรู้ดีถึงพฤติกรรมเหล่านี้ของสามีที่มักจะไปมีอะไรกับทาสจนมีลูกขึ้นมา แต่พวกเขาจะไม่เอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นปัญหาใส่ตัว พวกเขาจะเลี้ยงดูเด็กพวกนี้เหมือนกับสิ่งของวัตถุ หรือเหมือนหมูที่ทำงานในไร่ซึ่งสามารถขายไปได้ และบ่อยไปที่พวกเขาจะขายเด็กเหล่านี้ให้พันนูพันตา เพื่อไม่ให้เด็กได้รู้ว่าใครคือพ่อของพวกเขา ทำให้เด็กต้องพราวจากแม่ของตนไป แต่ก็มียนายทาสบางคนก็แกล้งทำเป็นขายเด็กไป แต่ก็แอบไปซื้อคืนมาและนำมาเลี้ยงไว้อย่างลับๆ หรือนายทาสบางคนก็จะขายแม่ไป สอนเด็กๆ ก็ยังคงทำงานอยู่ในไร่เช่นเคย โดยที่นายทาสไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องเลื่อมเสียอะไรที่เขาเป็นพ่อของเด็กผิวสีพวกนี้โดยไม่บอกให้เด็กๆ รู้ และเขาก็ไม่เคยอายุที่จะต้องเรียกตนเองว่าเป็นนายทาสของเด็กเหล่านี้ที่เป็นลูกของเขาเอง "He not only thinks it no disgrace to be the father of those little niggers, but he is not ashamed to call himself their master." ⁸³

ลินดาทนไม่ได้กับการกระทำเหล่านี้ของนายทาส เธอให้ความเห็นว่าการประพฤตินี้ทำให้สำนึกทางศีลธรรมของมนุษย์ลดลง และสิ่งเหล่านี้ไม่ควรเกิดขึ้นในสังคมที่มีเกียรติ และนี่คือสิ่งที่ออกมาจากความรู้สึกของผู้หญิงที่เป็นทาส ผู้ที่สังคมไม่มีพื้นที่ให้เธอได้มีโอกาสพูดเรียกร้องสิ่งใด หรือแม้แต่จะหาคนปกป้องจากการถูกลวนลามทางเพศจากนายทาส

Though this bad institution deadens the moral sense, even in white women, to a fearful extent, it is not altogether extinct. ... I declare, such things ought not to be tolerated in any decent society! ⁸⁴

ลักษณะที่แสดงถึงจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังและความแน่วแน่ รวมทั้งยึดมั่นในศีลธรรมของลินดาปรากฏอย่างเด่นชัดตลอดทั้งเรื่อง การพยายามแสวงหาอิสรภาพกลายเป็นความต้องการอย่างไม่ย่อท้อ เธอได้คิดวางแผนต่างๆ เพื่อปกป้องสิทธิความเป็นมนุษย์และป้องกันการถูกคุกคามทางเพศจากนายทาส

⁸³ Ibid., p.37.

⁸⁴ Ibid., p.37.

ปัญหาที่ทาสสตรีต้องตกอยู่ในวังวนการถูกคุกคามทางเพศก็ปรากฏเช่นเดียวกันในเรื่อง *The Bondwoman's Narrative* มิสเตอร์คอสโกรฟเป็นนายทาสที่เต็มไปด้วยความใคร่ กิเลส ตัณหา เขามักจะแอบไปมีความสัมพันธ์อย่างลับๆ กับทาสผู้หญิงผิวดำภายในบ้าน และมีลูกที่เกิดขึ้นกับทาสเหล่านี้หลายคน

Our master, whose beautiful wife had gone to Europe to attend the dying bed of some near and dear relatives, took a great fancy to beautiful females slaves. ... More than one of these favorites gave birth to children and the little ones were caressed and petted by their father with all imaginable fondness,⁸⁵

วันหนึ่งนายหญิงได้สืบทราบถึงพฤติกรรมของสามีตนเอง แทนที่เธอจะลงโทษสามี แต่กลับไปโยนความผิดทั้งหมดให้กับทาสและลูกๆ ของเธอ นายหญิงตัดสินใจแก้ปัญหาโดยขายทาสเหล่านี้พร้อมลูกๆ ของเธอไป แต่สำหรับพ่อค้าทาสบางรายที่ไม่ต้องการเด็กทารก ก็จะซื้อไปเฉพาะทาสที่เป็นแม่ ทำให้เกิดปัญหาการพลัดพรากระหว่างแม่และลูกที่เป็นทาส ทาสบางคนถึงกับยอมไม่ได้ที่จะต้องจากลูก เธอจึงยอมฆ่าลูกและฆ่าตัวตายเพื่อเป็นทางรอดไปสู่อิสรภาพ

Before many days elapsed a slave trader called. The beautiful girls were summoned to meet him, and came leading or bearing their lively children. They wept bitterly and implored their master to kill rather than sell them. ...

At length one of the youngest and most beautiful, with an infant at her breast hastily dried her tears. Her eyes had a wild phrenzied look, and with a motion so sudden that no one could prevent it, she snatched a sharp knife ... and stabbing the infant threw it with one toss into the arms of its father. Before he had time to recover from his astonishment she had run the knife into her own body, and fell at his feet bathing them in her blood.⁸⁶

⁸⁵ Crafts, *The Bondwoman's Narrative*. p.172.

⁸⁶ *Ibid.*, p.177.

ในเรื่อง *Beloved* การที่ทาสสตรีถูกข่มขืนดูจะเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นกับตัวละครที่ตกเป็นทาส ไม่ว่าจะเป็นแม่ของเซทเธอร์ เบบี ซูกส์ หรือตัวเซทเธอร์เอง การถูกคุกคามทางเพศเป็นเหมือนมรดกแห่งชะตากรรมที่ทาสหญิงได้รับในทุกๆ รุ่น โดยเริ่มจากแม่ของเซทเธอร์ แม่ของเธอเป็นทาสรุ่นแรกที่ถูกจับขึ้นเรือมาจากแอฟริกา ขณะที่อยู่บนเรือ เธอต้องทนทรมานกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ความสกปรก เชื้อโรค โรคระบาด ศพคนตายนอนเกลื่อนกลาดปนไปกับคนที่ถูกจับมา และสำหรับทาสผู้หญิงยังต้องทรมานกับการถูกลูกเรือผิวขาวข่มขืนจนบางคนถึงกับตั้งท้องหรือบางคนก็เสียชีวิตไป แม่ของเซทเธอร์ก็ถูกลูกเรือข่มขืนจนตั้งท้องและคลอดลูกมา 1 คน เธอทิ้งลูกคนนั้นไป นอกจากนั้นแล้ว จากคำบอกเล่าของแนน ยังแสดงให้เห็นว่าแม่ของเซทเธอร์และแนนเคยถูกผู้ชายผิวขาวข่มขืนมาหลายครั้ง และแม่ของเธอก็ทิ้งลูกที่เกิดกับคนผิวขาวทั้งหมดนี้ไป เหลือเพียงเซทเธอร์คนเดียวที่เป็นลูกที่เกิดกับชายผิวดำ

She told Sethe that her mother and Nan were together from the sea. Both were taken up many times by the crew. "She threw them all away but you. The one from the crew she threw away on the island. The others from more whites she also threw away."⁸⁷

ส่วนเบบี ซูกส์ ลูกของเธอ 8 คนเกิดกับสามี 6 คน เบบี ซูกส์ เคยมีประสบการณ์อันเลวร้ายเกี่ยวกับการถูกคุกคามทางเพศจนดูเหมือนเป็นเรื่องปกติสำหรับเธอ เมื่อเธอคิดว่าเมื่อมาอยู่ที่ไร่ สวีทโฮม เธอไม่ต้องถูกใช้เป็นที่บำบัดความใคร่ให้กับทาสชายในไร่อย่างที่เคยเจอในแคโรไลนา Never bought them to her cabin with direction to "lay down with her," like they did in Carolina, ... It surprised and pleased her.⁸⁸

ในที่สุดชะตากรรมในการถูกคุกคามทางเพศและถูกข่มขืนเหล่านี้ก็มาถึงคราของเซทเธอร์บ้าง เซทเธอร์ตกเป็นเหยื่อของหลานของครู เธอถูกพวกเขาข่มขืน ทั้งๆ ที่กำลังตั้งครรรภ์ เซทเธอร์เล่าให้พอลลี ฟิงว่าหลานชายของครูได้เอานมของเธอไป ซ้ำเมื่อไปบอกนายหญิง เธอกลับถูกครูลงโทษเขียนตีอย่างแรงจนเกิดเป็นแผลเป็นบนหลังมาจนถึงทุกปัจจุบัน โดยที่นายหญิงก็ไม่สามารถคุ้มครองช่วยเหลืออะไรกับเธอได้ นายหญิงเอาแต่ร้องไห้ นอกจากจะตกเป็นเหยื่อของนายทาสและผู้ชายผิวขาวแล้ว ยังไม่มีที่พึ่งใดๆ ให้ทาสสตรีเหล่านี้ได้เลย การถูกข่มขืนนี้เองที่ทำให้เซทเธอร์ตัดสินใจหนีไป

⁸⁷ Morrison, *Beloved*. p.62.

⁸⁸ *Ibid.*, p.140.

จากไร่สวีท โทม และเป็นตราบาปที่ติดตัวเธอมาตลอดไป การที่ทาสสตรีตกเป็นเหยื่อทางเพศของนายทาส ไม่ว่าจะเป็นการถูกข่มขืน การถูกจับไปขังไว้เพื่อใช้เป็นที่ย่ำบาดความใคร่ ดูจะเป็นเรื่องปกติสำหรับสังคมอเมริกันในยุคนั้น

"...those boys came in there and took my milk. That's what they came in there for. Held me down and took it. I told Mrs.Garner on em. She had that lump and couldn't speak but her eyes rolled out tears. Them boys found out I told on em. Schoolteacher made one open up my back, and when it closed it made a tree. It grows there still"⁸⁹

เอลลาเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของทาสสตรีผิวดำที่ถูกนายทาสผิวขาวและลูกชายจับไปขังไว้ เพื่อให้เธอเป็นที่ระบายความใคร่ พวกเขาข่มขืนเธอมานานนับปีก่อนที่เอลลาจะหนีออกมา เซทเธอร์เชื่อในตอนแรกว่าบีเลิฟต์อาจหนีมาจากนายทาสเพราะเธอถูกจับขังไว้แบบที่เอลลาเคยเจอ

... she believed Beloved had been locked up by some Whitman for his own purposes, and never let out the door. That she must have escaped to a bridge or someplace and rinsed the rest out of her mind. Something like that had happened to Ella except it was two men – a father and son – and Ella remembered every bit of it. For more than a year, they kept her locked in a room for themselves.⁹⁰

นอกจากอคติด้านความแตกต่างทางชาติพันธุ์ สีผิว และชนชั้น จะเบียดทาสให้ถูกจำกัดพื้นที่อยู่เพียงชายขอบของสังคม รวมทั้งถูกกดขี่ข่มเหงจนแทบจะสูญเสียคุณค่าความเป็นมนุษย์ อคติจากสังคมที่มีต่อเพศสภาพ โดยเฉพาะความเป็นเพศหญิง ทำให้เกิดการแบ่งแยกและประเมินคุณค่าระหว่างเพศแตกต่างกันออกไปอีกเช่นกัน ภาพของสตรีปรากฏออกมาในลักษณะของเพศที่อ่อนแอ ด้อยสติปัญญาว่าเพศชาย ได้รับการกดขี่ และถูกริดรอนสิทธิเสรีภาพต่างๆ นานา เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางด้านความคิดและการยอมรับจากสังคม วัฒนธรรมกลายเป็นตัวกำหนดค่านิยมต่างๆ เกี่ยวกับความเป็นหญิงและชาย อีกทั้งการให้ความหมายทางสังคมต่อความเป็นเพศยังเป็นผลมาจาก

⁸⁹ Ibid., pp.16-17.

⁹⁰ Ibid., p.119.

สถาบันทางเศรษฐกิจและการเมืองในแต่ละสังคมด้วย ส่งผลให้ทาสสตรีมีตัวจำนวนมากถูกผลักดันให้กลายเป็นคนชายขอบซ้ำซ้อนลงไปอีก

ดังนั้น เมื่อมองลึกลงไปในเรื่องเชื้อชาติและเพศ กลุ่มของสตรีมีตัวที่เป็นทาสนอกจากจะได้รับความอยุติธรรมทางด้านชนชั้นแล้ว ระบบคติความเชื่อด้านการกตัญญูทางเพศก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เข้ามาจำกัดสิทธิเสรีภาพและความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงในกลุ่มนี้มากขึ้นอีกด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าทาสที่เป็นเพศหญิงนั้น นอกจากจะถูกสังคมนิรหอนสิทธิเสรีภาพของความเป็นมนุษย์แล้ว ยังได้รับความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ ถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพ และถูกสังคมนิรหอนโอกาสในด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้นด้วย

3.3.2 การถูกกำหนดบทบาทความเป็นเมียและแม่

Incidents in the Life of a Slave Girl เป็นตัวอย่างนวนิยายที่ดีที่บอกเล่าถึงความทรมานในการเป็นทาสที่ต้องเป็นแม่ ความเป็นแม่นี้เองที่ทำให้เกิดประสบการณ์อันแตกต่างซึ่งแสนจะเจ็บปวดที่ทาสผู้หญิงได้รับมากกว่าทาสผู้ชาย⁹¹ เพศที่แตกต่างกันของชายหญิงเป็นตัวกำหนดบทบาทและสถานภาพ เพศหญิงได้รับการคาดหวังให้เป็นแม่ ทำหน้าที่เลี้ยงดู โอบอุ้ม ให้ความรักความอบอุ่น แก่ลูกไม่ว่าเธอจะมีงานประจำที่ต้องทำจากหน้าที่การเป็นทาสก็ตาม

ลินดา กล่าวถึงวันปีใหม่ซึ่งเป็นวันแห่งความสุขของคนขาว แต่สำหรับทาสแล้วในวันก่อนปีใหม่หนึ่งวันพวกทาสจะได้หยุดพักจากการทำงาน และมารวมตัวกันเพื่อรอให้ถึงวันปีใหม่ที่จะได้ฟังคำประกาศของผู้คุมถึงโชคชะตาของตนว่าจะได้อยู่ทำงานต่อนายทาสคนเดิมหรือจะถูกขายไปอยู่ที่อื่น สำหรับการถูกขายนับเป็นเรื่องปกติธรรมดาของทาส ทาสชายมีความเป็นอิสระคล่องตัวไม่มีข้อผูกมัดใดๆ มากกว่าทาสหญิงที่มีลูก เพราะเธอต้องหวาดกลัวว่าตนกับลูกจะได้อยู่ด้วยกัน หรือจะถูกแยกขายทำให้พราดจากกันไป นอกจากนั้นแล้วในวันปีใหม่ที่ยังมีเรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกอันแตกต่างระหว่างนายทาสหญิงที่เป็นแม่ผิวขาว กับทาสมีตัวที่เป็นแม่ด้วย ผู้หญิงผิวขาวจะมีความสุขมากในวันปีใหม่ มีคนอวยพร มีของขวัญ และไม่มีสิ่งใดจะมาพรากเธอและลูกจากกันได้ นอกจากความตาย แต่ปีใหม่สำหรับทาสสตรีมีตัวที่เป็นแม่ นับเป็นวันแห่งความเศร้าหากทราบว่าจะต้องถูกขายแยกจากลูกไป ปีใหม่ของทาสที่เป็นแม่จะเต็มไปด้วยความโหยหาอารมณ์ลูกในวันสุดท้ายของชีวิต ก่อนที่วันรุ่งขึ้นจะต้องพราดจากกันไปอย่างไม่รู้ชะตากรรม

⁹¹ Lisa Clayton Robinson, "Slave Narrative," *Africana: The Encyclopedia of the African and African American Experience*. (New York: Basic Civitas Books, 1999), pp.1717-1719.

O, you happy free women, contrast your New Year's day with that of the poor bond-woman! ...

But to the slave mother New Year's day comes laden with peculiar sorrows. She sits on her cold cabin floor, watching the children who may all be torn from her the next morning; and often does she wish that she and they might die before the day dawns. She may be an ignorant creature, degraded by the system that has brutalized her from childhood; but she has a mother's instincts, and is capable of feeling a mother's agonies.⁹²

การแอบพบกันของลินดากับนายหนุ่มอย่างลับๆ ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งสอง และเกิดลูกชายและลูกสาวตามมาอย่างละ 1 คน แม้ว่าพ่อของเด็กๆ จะเป็นชายผิวขาว แต่ลูกของทาสก็ต้องสืบทอดโชคชะตาจากแม่ ดังนั้นบุรุษผิวขาวผู้นี้ ผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมเท่าเทียมกับด็อกเตอร์ฟลินท์ ก็ไม่สามารถจะสร้างศักดิ์ศรีให้กับทายาทของเขาได้ รวมทั้งไม่สามารถจะซื้อทาสที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นได้ถ้าเจ้าของไม่ประกาศขาย ดังนั้น หน้าที่ภาระในการเลี้ยงลูกทั้งหมดจึงตกมาอยู่ที่ลินดา เมื่อลินดาคลอดลูกคนแรก เธอเกิดความรู้สึกทั้งรักและเจ็บปวด เมื่อใดที่เธอรู้สึกท้อแท้กับชีวิตแต่เมื่อเห็นรอยยิ้มของลูกก็เป็นเหมือนสิ่งปลอบใจ เธอชอบมองดูลูกขณะลูกหลับ แต่ขณะเดียวกันเธอก็อยากให้ลูกตาย ลินดาสวดอ้อนวอนขอความตายจากพระเจ้ามาสู่ลูกของเธอเพื่อลูกจะได้ไม่ต้องทนมีชีวิตอยู่กับระบบทาส

The little vine was taking deep root in my existence, though its clinging fondness excited a mixture of love and pain. When I was most sorely oppressed I found a solace in his smiles. I loved to watch his infant slumbers; but always there was a dark cloud over my enjoyment. I could never forget that he was a slave. Sometimes I wished that he might die in infancy. God tries me. My darling became very ill, ... I had prayed for his death, ... death is better than slavery.⁹³

ในที่สุดลินดาก็ตัดสินใจจะหนี แต่ไม่ใช่เพราะเธอเห็นแก่ตัวต้องการอิสรภาพเพียงผู้เดียว หากแต่แผนของเธอคือทำให้ลูกได้รับอิสรภาพต่อไปในภายหน้า ลินดาคิดว่าถ้าเธอหายไปและทิ้ง

⁹² Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*. p.13.

⁹³ *Ibid.*, p. 68

ลูกไว้ อีกไม่นานนายก็คงจะยอมขายลูกของเธอไป เพราะที่ผ่านมานายใช้ลูกของเธอเป็นเครื่องมือ ต่อรองให้ลินดายอมทำตามคำสั่งของนาย แต่เมื่อไม่มีเธออยู่แล้ว เด็กๆ ก็คงไม่มีประโยชน์อะไร และ นายคงขายลูกของเธอไปในที่สุด เมื่อนั้นเธอก็จะขอให้สามีของเธอซึ่งเป็นคนผิวขาว มาซื้อลูกๆ ไป และ ลูกก็จะได้รับอิสรภาพ เธอรู้ว่าการหนีของเธอจะทำให้ยายที่ไม่เห็นด้วยกับการหนีครั้งนี้ต้องเจ็บปวด และหากเธอถูกจับตัวได้ ผลกระทบที่ตามมาก็จะไปกระทบต่อลูกๆ ของเธอด้วย แต่ในตอนนี้เหนือสิ่งอื่นใด เมื่อเธอนึกถึงอิสรภาพที่ลูกๆ จะได้รับ เธอจึงยอมที่จะหนีเพื่อลูกๆ ขณะที่หนีไปนั้นลินดาไปอยู่กับเบตตี้ (Betty) ลินดาคิดถึงลูกมากและคิดว่าคนที่ไม่เคยเป็นแม่คงยากที่จะเข้าใจความรู้สึกของเธอ ในตอนนี้

She had never had little ones to clasp their arms round her neck; she had never seen their soft eyes looking into hers; no sweet little voices had called her mother; she had never pressed her own infants to her heart, with the feeling that even in fetters there was something to live for. How could she realize my feelings? ⁹⁴

ฉากที่สะเทือนใจผู้อ่านเป็นอย่างมากอีกฉากหนึ่งที่แสดงถึงความรักความผูกพันระหว่างแม่ลูกที่ต้องจากลากันโดยไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้พบกันอีกหรือไม่ในชีวิตนี้ คือฉากที่ที่แอลเลน (Ellen) ลูกสาวของลินดา จะต้องถูกส่งตัวไปอยู่กับน้องสาวของด็อกเตอร์ฟลินท์ ซึ่งขณะนั้นลินดาได้แอบซ่อนตัวอยู่ที่ห้องใต้หลังคาแล้ว แต่ลูกของเธอไม่รู้มาก่อน และลูกก็ไม่ได้พบหน้าแม่มานานจนจำหน้าแม่ไม่ได้ ระบบทาสทำให้แม่ลูกต้องพรากจากกันโดยไม่มีทางปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ได้

I put my arms round her, and said, "Ellen, my dear child, I am your mother." She drew back a little, and looked at me; then, with sweet confidence, she laid her cheek against mine, and I fold her to the heart that had been so long desolated. She was the first to speak. Raising her head, she said, inquiringly, "You really are my mother?" I told her that I really was; that during all the long time she had not seen me, I had loved her most tenderly; and that now she was going away, I wanted to see her and talk with her, that she might remember me. ...

⁹⁴ Ibid., p.114.

"...But now I am with you, tell me whether you like to go away." "I don't know," said she, crying. "Grandmother says I ought not to cry; that I am going to a good place, where I can learn to read and write, and that by I can write a letter." ... "Can't you go with me? O, *do* go, dear mother!"

I took her in my arms and told her I was a slave, and that was the reason she must never say she had seen me, I exhorted her to be a good child, to try to please the people where she was going, and that God would raise her up friends. I told her to say her prayers, and remember always to pray for her poor mother, and that God would permit us to meet again. She wept, and did not check her tears.⁹⁵

แต่สุดท้ายความพยายามของลินดาที่พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกๆ ได้รับอิสรภาพก็สำเร็จ เธอยินดีและดีใจมากเมื่อความฝันนี้เป็นจริง แม้ต่อไปเธอยังคงต้องหลบซ่อนและลำบากอย่างไรเธอก็ยอม ทาสสตรีในเรื่องใช้ความพยายามมากกว่าทาสผู้ชายในการปกป้องครอบครัวของตน เธอต้องเสียสละ และยอมให้ตนเองทุกข์ทรมานเพื่อให้ลูกได้รับอิสรภาพ ไม่ว่าจะเป็นลินดาเองหรือว่ายายที่ตลอดชีวิตเธอทำงานหนักเก็บเงินเพื่อจะได้ตัวลูกชายให้ได้รับอิสรภาพ

I had my season of joy and thanksgiving. It was the first time since my childhood that I had experienced any real happiness. ... Whatever slavery might do to me, it could not shackle my children, If I feel a sacrifice, my little ones were saved. It was well for me that my simple heart believed all that had been promised for their welfare.⁹⁶(122-123)

ยายของลินดาเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของสตรีที่มีความเป็นแม่อยู่ในจิตวิญญาณ ยายมีบทบาทเข้ามาแทนที่แม่ของลินดาเมื่อแม่ตายไป เพราะพ่อของลินดาไม่สามารถดำรงบทบาททดแทนแม่ให้กับลูกๆ ได้ My grandmother had, as much as possible, been a mother to her orphan grandchildren.⁹⁷(14)

⁹⁵ Ibid., pp.156-157.

⁹⁶ Ibid., pp.122-123.

⁹⁷ Ibid., p.14.

ยายของลินดา เป็นหญิงชราผิวดำที่ได้รับอิสรภาพ เธอได้รับความเคารพจากทั้งคนดำและคนขาวในชุมชน เธอเลี้ยงชีพด้วยการอบขนมขาย และเก็บเงินจากอาชีพนี้เพื่อปลดปล่อยลูกชายของเธอ แต่แล้วความหวังของเธอก็พังทลายลงเมื่อเบนจามิน (Benjamin) ลูกของเธอกำลังจะถูกนายทาสขายไป ความรู้สึกของหญิงชราผู้อยู่ในระบบทาสมา 50 ปี ก็ไม่สามารถทำใจยอมรับกับสิ่งที่ดูจะเป็นเรื่องปกติของระบบทาสที่แม่และลูกจะถูกพรากจากกันไป เธอร้องไห้คร่ำครวญแทบเป็นบ้า

Could you have seen that mother clinging to her child, when they fastened the irons upon his wrists; could you have heard her heart-rending groans, and seen her bloodshot eyes wander wildly from face to face, vainly pleading for mercy; could you have witnessed that scene as I saw it, you would exclaim, *Slavery is damnable!*⁹⁸

แต่ความพยายามของผู้เป็นแม่ไม่สิ้นสุดอยู่ตรงนั้น ยายยังคงทำงานหนักและเก็บเงินเพื่อไถ่ตัวลูกชายอีกคน คือ ลุงฟิลลิป (Uncle Phillip) ได้สำเร็จในที่สุด ผู้เขียนแสดงน้ำเสียงที่ชื่นชมกับความพยายามของยายที่สามารถซื้ออิสรภาพมาให้กับลูกชายของตนได้

The brave old woman still toiled on, hoping to rescue some of her other children. After a while she succeeded in buying Phillip. She paid eight hundred dollars, and came home with the precious document that secured his freedom. The happy mother and son sat together by the old hearthstone that night, telling how proud they were of each other, and how they would prove to the world that they could take care of themselves, as they had long taken care of others. We all concluded by saying, "He that is willing to be a slave, let him be a slave."⁹⁹

ขณะที่ลินดาตัดสินใจจะหนีจากด็อกเตอร์ฟลินน์ไป ยายได้เตือนสติไม่ให้เธอหนี โดยย้ำถึงหน้าที่ความเป็นแม่ที่ลินดาต้องรับผิดชอบ และหากหนีไปแล้วลินดาจะรู้สึกผิดกับสิ่งที่ตนได้ตัดสินใจทำไป

⁹⁸ Ibid., p.22.

⁹⁹ Ibid., p.26.

Stand by your own children, and suffer with them till death. Nobody respects a mother who forsakes her children; and if you leave them, you will never have a happy moment. If you go, you will make me miserable the short time I have to live. ... Do give it up, Linda. Try to bear a little longer. Things may turn out better than we expect.¹⁰⁰

The Bondwoman's Narrative แชนนาเชื่ออย่างแน่วแน่นว่าการแต่งงานเป็นเรื่องของคนที่มีอิสรภาพ เป็นเรื่องของมนุษย์ที่มีความเป็นมนุษย์ ทาสที่ไร้อิสรภาพอย่างเธอก็เปรียบได้กับคนที่ไม่มีความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ จึงไม่เหมาะที่จะแต่งงาน เพราะการแต่งงานเป็นเรื่องของความรักและการที่คนสองคนให้คำมั่นว่าจะอยู่ดูแลกันและกันตลอดไป แต่สิ่งเหล่านี้หาใช่เกิดขึ้นได้จริงสำหรับทาส เพราะถึงแม้ว่าจะแต่งงานกันไป แต่หากเป็นทาสที่มีนายคนละคนกัน ทาสที่เป็นสามีภรรยานั้นก็ต้องอยู่ต่างที่กัน นานๆ ถึงจะได้รับอนุญาตให้มาเจอกันได้ และหากโชคร้ายถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถูกนายขายไป อีกคนจะทำเช่นไร ทาสเหล่านี้ไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องความเป็นธรรมหรือสอนให้นายของพวกเขาเข้าใจและเห็นอกเห็นใจในความรัก

นายของแชนนาบังคับให้เธอต้องแต่งงานกับทาสนิโกรที่ทำงานในไร่ เธอถูกสังคมกำหนดบทบาทความเป็นผู้หญิงว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องมีครอบครัว และทำหน้าที่เป็นภรรยา โดยที่นายก็ไม่ได้สนใจว่าแชนนาจะมีความรู้สึกอย่างไรต่อทาสชายแปลกหน้าผู้นี้ซึ่งเธอไม่ได้รู้จักมาก่อน

Marriage like many other blessings I considered to be especially designed for the free, and something that all the victims of slavery should avoid as tending essentially to perpetuate that system.¹⁰¹

นอกจากบทบาทภรรยาแล้ว ทาสสตรีผิวดำเหล่านี้ก็ถูกสังคมกำหนดให้เป็นมารดาอีกด้วย ไม่ปรากฏว่ามีทาสชายคนใดในนวนิยายทั้ง 4 เรื่อง ที่ทำหน้าที่เลี้ยงดูลูก ทาสสตรีต้องแบกภาระทั้งการทำงานหนัก และยังต้องทำหน้าที่เลี้ยงลูกด้วย

นายหญิงคิดว่าการไล่เชื้อเวอรินพร้อมลูกน้อยฝาแฝดออกจากบ้านของเธอไปเป็นการกระทำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยมนุษยธรรม เพราะเธอไม่ได้พรางแม่พรางลูกหรือขายแม่ลูกเหล่านี้ให้พวกพ่อค้าทาส

¹⁰⁰ Ibid., p.102.

¹⁰¹ Crafts, *The Bondwoman's Narrative*. p. 206.

ไป เธอได้มอบอิสรภาพอันยิ่งใหญ่ที่บรรดาทาสโยหยาให้กับอีเวอรีนอย่างง่ายดาย แต่แสนนามองในมุมที่ต่างออกไป โดยเธอบรรยายถึงภาพที่ทาสแม่ลูกอ่อนผู้บอบบางต้องอุ้มลูกน้อยฝ่าแดดเดินทางระเหเร่รอนออกไปจากที่พักพิง ต้องเผชิญภัยอันตรายต่างๆ นานา ไม่ว่าจะยากจน ตกระกำลำบากเช่นไร ทาสสตรีเหล่านี้ก็พร้อมที่จะทำหน้าที่มารดาอย่างดีที่สุด

"If these children are yours, as you say, take them up, get their clothes and prepare to leave this house instantly" ...

...

"Where shall I go?"...

"Anywhere, I care not " replied Mrs.Cosgrove. "I am not going to sell you, you can have liberty, freedom, only go."

... Mrs. Cosgrove actually congratulated herself on having done a good action, .. she observed to Lilly who was in attendance "Well I shall have the consolation of having once performed my duty in giving freedom to a poor slave."

Did it not occur to her that.....the poor freed slave with her tender infants had not where to lay her head? ...that the one she had so unfeelingly dismissed had not a morsel where with to satisfy the cravings of nature, or support her strength under the most onerous maternal duty... whom she had driven out to be a wanderer might be fainting wearied and toil-worn beneath the roadside hedge? ¹⁰²

ฟราโดใน *Our Nig* ก็เช่นกัน เธอยอมทำงานทุกอย่าง ไม่ว่าจะร่างกายของเธอจะเจ็บป่วยเพียงใด โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ได้เงินมาเลี้ยงดูลูกของเธอ ในขณะที่สามีของเธอตัดสินใจปล่อย ฟราโด และลูกที่กำลังจะลืมตาขึ้นมาบนโลกให้อยู่กันตามลำพังกับโชคชะตา ส่วนเขาเองเลือกที่จะเติมเต็มความฝันให้กับตนเอง เลือกจะทำในสิ่งที่ตนต้องการ โดยลงเรือไปทางใต้เพื่อไปดูให้เห็นกับตาถึงระบบทาสทางใต้ที่เขาไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนอย่างมิได้ห้วงใยถึงภาระที่ภรรยาและลูกต้องแบกรับต่อไปเลย

¹⁰² Ibid., pp.182-184.

He left her to fate – embarked at sea, with the disclosure that he had never seen the South, and that his illiterate harangues were humbugs for hungry abolitionists. Once more alone! Yet not alone. A still newer companionship would soon force itself upon her. No one wanted her with such prospects. Herself was burden enough; who would have an additional one? ¹⁰³

ฟราโดต้องทำงานหนักและเมื่อลูกหย่านมแล้ว เธอตัดสินใจฝากลูกไว้กับเพื่อนบ้าน ส่วนตัวเธอเดินทางไปทำงานตามเมืองต่างๆ เพื่อเก็บเงินมาเลี้ยงดูลูกโดยที่ตัวเองไม่เคยได้เรียกร้องให้สามีมาช่วยเหลือใดๆ เลย

Recovering from her expected illness, she once more commenced toil for herself and child, in a room obtained of a poor woman, but with better fortune.

.....

So much toil as was necessary to sustain Frado, was more than she could endure. As soon as her babe could be nourished without his mother, she left him in charge of a Mrs. Capon, hoping to recruit her health, and gain an easier livelihood for herself and child. ¹⁰⁴

ในเรื่อง *Beloved* เซทเธอร์ถูกกำหนดบทบาทจากนายทาสให้เธอมาอยู่ที่ไร่สวีท โฮมเพื่อทำหน้าที่เป็นภรรยาของทาสหนึ่งในห้าคน นายตั้งใจตั้งแต่ต้นที่จะซื้อเซทเธอร์นอกจากจะมาแทนที่การทำงานบ้านต่างๆ แทนเบบีซัคแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ในการซื้อเธอมาเพื่อให้แต่งงานกับทาสในไร่ ถึงแม้เซทเธอร์จะมีอิสระในการเลือกแต่งงานกับใครก็ได้ แต่ก็ถูกจำกัดอยู่เพียงให้แต่งงานกับทาสชายในไร่เดียวกันเท่านั้น เซทเธอร์ไม่รู้ถึงชะตากรรมของการที่ถูกซื้อมาเพื่อจะต้องมาเป็นภรรยาของทาสชายในไร่ ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ถูกใช้เป็นเครื่องบำบัดความใคร่ให้กับทาสอย่างที่เป็นที่เบบีซุกส์ เคยประสบมาเมื่อครั้งที่เธอยังเป็นสาว แต่เซทเธอร์ก็ไม่สามารถจะปฏิเสธบทบาทความเป็นภรรยาจากนายทาสได้ เมื่อนายทาสให้ทางเลือกกับเธอเพียงทางเลือกเดียวว่าจะต้องเลือกผู้ชายหนึ่งคนมาเป็นสามีให้ได้ เซทเธอร์ไม่มีสิทธิปฏิเสธ และไม่มีสิทธิจะไปรักชายคนอื่น ๆ

¹⁰³ Wilson, *Our Nig*. pp.127-128.

¹⁰⁴ *Ibid.*, pp.128-129.

นอกเหนือจากตัวเลือกที่เธอมี Would he pick women for them or what did he think was going to happen when those boys run smack into their nature? ¹⁰⁵

นอกจากบทบาทของภรรยาที่นายทาสกำหนดมาให้เซทเธอร์ตั้งแต่ซื้อตัวเธอมาอยู่ที่ไร่แล้ว เมื่อเซทเธอร์มีลูก สังคมภายนอกก็ได้กำหนดบทบาทมารดามาให้เธอตั้งแต่ตั้งครรถ์จนถึงการเลี้ยงลูก เซทเธอร์ต้องเป็นคนดูแลลูกและเป็นผู้พาลูกหนีไปทาง Underground Railroad เพื่อให้ไปอยู่กับเบบี ซุกส์ ภรรยาการเลี้ยงดูบุตรทั้งหมดตกมาอยู่ที่ฝ่ายหญิงทั้งเบบี ซักส์ มาจนถึงเซทเธอร์ สัญชาติญาณความรัก ความผูกพันที่แม่มีต่อลูกปรากฏอย่างเข้มข้นในตัวเซทเธอร์ โดยเฉพาะเมื่อเธอได้รับอิสรภาพ เมื่อมาถึงที่บ้าน 124 เธอรักลูกของเธอมากกว่าตอนที่อยู่ที่ไร่ เพราะเธอมีเสรีภาพในความรักได้อย่างเต็มที่แล้ว

Look like I loved em more after I got here. Or maybe I couldn't love em proper in Kentucky because they wasn't mine to love. But when I got here, when I jumped down off tat wagon – there wasn't nobody in the word I couldn't love if I wanted to. ¹⁰⁶

เธอจึงทุ่มเทความรักความห่วงใย และการต้องปกป้องคุ้มครองลูกให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งหมดที่แม่สามารถทำได้ให้กับลูก เซทเธอร์ไม่ยอมให้เคนเวอร์ออกจากบ้านไปข้างนอก เพราะเธอคิดว่าโลกข้างนอกนั้นเต็มไปด้วยอันตราย เธอไม่ยอมให้ลูกต้องไปเจอกับสิ่งที่ไม่ดี

"So, Denver, you can't never go there. Never. Because even though it's all over – over and done with – it's going to always be there waiting for you. That's how come I had to get all, my children out. No matter what." ¹⁰⁷

พอล ดี สังเกตว่าเซทเธอร์รักลูกมากเกินไปและไม่ถูกวิธี เขาบอกว่ามันเป็นสิ่งอันตรายมาก หากคนที่เคยเป็นทาสจะให้ความรักกับใครอย่างสุดชีวิต เราควรจะรักอย่างพอควร เพราะบางอย่างหรือบางคนที่เรารักมากเกินไปสามารถที่จะถูกจับแยกจากเราได้ตลอดเวลา แต่เซทเธอร์ไม่สนใจคำพูดของพอล ดี เธอบอกว่าที่เธอทำเช่นนี้ เพราะเธอเป็นแม่ ไม่ว่าจะลูกจะโตขนาดไหนแต่สำหรับเธอแล้ว ลูกก็ยังเป็นลูกอยู่เสมอ

¹⁰⁵ Morrison, *Beloved*. p.140.

¹⁰⁶ Ibid., p.162.

¹⁰⁷ Ibid., p.36.

"I don't care what she is. Grown don't mean nothing to a mother. A child is a child. They get bigger, older, but grown? What's that supposed to mean? In my heart it don't mean a thing."¹⁰⁸

เซทเธอร์และพอล ดี ได้แย้งกัน เขาว่าความรักที่เซทเธอร์มีให้ลูกนั้น มากมายและรุนแรงเกินไป ความรักเช่นนี้ใช้ไม่ได้ แต่เซทเธอร์แย้งว่าความรักของเธอได้ผล เพราะลูกทุกคนของเธอไม่ต้องกลับไป ที่ไร่เพื่อเป็นทาสอีก และนี่คือหน้าที่ความเป็นแม่ของเธอที่จะต้องปกป้องลูก

"Your love is too thick," he said, thinking, ...

"Too thick?" she said, thinking of the Clearing where Baby Suggs' commands knocked the pods off horse chestnuts. "Love is or it ain't. Thin love ain't love at all."

...

"Maybe there's worse."

It ain't my job to know what's worse. It's my job to know what is and to keep them away from what I know is terrible. I did that."¹⁰⁹

เมื่อเซทเธอร์ตัดสินใจฆ่าลูกเพื่อปกป้องไม่ให้ถูกครุณากลับไปเป็นทาสที่ไร่ นั้น สังคมยอมรับไม่ได้ถึงวิธีในการปกป้องลูกโดยต้องการให้ลูกได้รับอิสรภาพจากการไม่ต้องตกเป็นทาสเช่นเธอ สังคมได้วางบทบาทความเป็นแม่ไว้ให้เธอ โดยกำหนดหน้าที่อย่างตายตัวไว้ด้วยว่าแม่จะต้องทำหน้าที่เลี้ยงดูบุตร ในเมื่อเธอไม่สามารถเลี้ยงดูลูกได้ตามที่สังคมคาดหวัง และเลือกที่จะปกป้องลูกโดยวิธีการทำร้ายลูกให้เสียชีวิตเพื่อลูกจะได้ไม่ต้องพบกับชะตากรรมอันโหดร้ายของทาส สังคมไม่สามารถรับภาระกระทำของแม่ที่มีต่อลูกของเซทเธอร์ได้ สังคมจึงตัดสิน ประณาม และลงโทษเธอในฐานะที่ไม่สามารถดำรงบทบาทต่อการเป็นแม่ที่ดีให้ลูกได้ เซทเธอร์ต้องติดคุก และถูกลงโทษโดยกฎหมายจากคนในชุมชน ไม่มีใครยอมรับในตัวเธออีกต่อไป ส่วนพอล ดี ผู้ที่ไม่เคยมีลูกและไม่เคยเลี้ยงเด็ก หรือมีความผูกพันใดๆ ในสายใยชีวิตอย่างที่เซทเธอร์มีกับลูก ก็ตำหนิเซทเธอร์ออกไปว่า เธอเป็นมนุษย์มี 2 เท้า ไม่ใช่สัตว์ที่มี 4 เท้า เหตุใดจึงทำอะไรเช่นนี้ลงไป เซทเธอร์เจ็บปวดมากที่สุดที่ถูกพอล ดี ว่าพอล ดี ไม่ได้เข้าใจในเหตุผลของเซทเธอร์ เขาไม่เข้าใจความรู้สึกของสตรีที่ต้องแบกรับภาระความเป็นแม่ นอกจากเซทเธอร์

¹⁰⁸ Ibid., p.45.

¹⁰⁹ Ibid., pp. 164-165.

ต้องเลี้ยงลูกทั้งสี่เพียงคนเดียวโดยไม่มีแอสลิตที่เป็นพ่อมาช่วยแล้ว การที่เธอตัดสินใจปกป้องลูกไม่ทำให้กลับไปเป็นทาส ถูกครุจับไปทดลองเหมือนสัตว์ ถูกข่มขืน และกลับไปมีชีวิตที่ถูกควบคุมตามระบบทาส เธอกลับถูกสังคมนิยามและลงโทษ พอล ดี ดัดลิ่งเซทเธอร์เพียงแค่ว่าการกระทำของเธอนั้นไม่แตกต่างจากสัตว์ที่สามารถฆ่าลูกตนเองได้ เขาใช้เพียงเหตุผลของตนและของสังคมมาเป็นมาตรฐานในการตัดสินผู้หญิงที่ต้องแบกรับภาระต่างๆ มากมาย

มีเพียงผู้หญิงเท่านั้นที่จะเข้าใจผู้หญิงด้วยกันเอง โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในการตกเป็นทาสและต้องทำหน้าที่แม่ในการปกป้องเลี้ยงดูลูกของตน สิ่งที่เจ็บปวดสำหรับทาสสตรีที่เป็นแม่คือการได้เห็นลูกต้องอยู่ในระบบทาสอันทารุณโหดร้าย ดังนั้น หากมีวิธีใดที่ทาสจะสามารถปกป้องลูกตนเองได้แล้ว พวกเธอก็ยินดีที่จะทำ แม้ผลลัพธ์ที่ตามมาจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่สำหรับทาสแล้ว ไม่มีสิ่งใดจะเลวร้ายไปกว่าระบบทาสและนายทาสผิวขาวอีกแล้ว ลินดาในเรื่อง *Incidents in the Life of a Slave Girl* กล่าวไว้ว่า I feel that the slave woman ought not to be judged by the same standard as others.¹¹⁰ ทาสสตรีไม่ควรได้รับการตัดสินโดยใช้มาตรฐานทางสังคมหรือกฎเกณฑ์เดียวกับคนอื่น เพราะชีวิตของทาสสตรีมีความเหลือมล้ำซ้ำซ้อน มีเหตุมีผลที่ต้องทำซึ่งแตกต่างจากคนทั่วไป ดังนั้น ความเป็นแม่ของเซทเธอร์ที่ตัดสินใจฆ่าลูกเพื่อไม่ให้ลูกต้องถูกจับตัวกลับไปเป็นทาสนั้นก็ควรจะได้รับ การตัดสินจากสังคมในอีกมุมมองที่ต่างออกไป ถูกแล้วหรือที่สังคมจะประณามเซว่าเธอเป็นแม่ใจร้ายที่ฆ่าลูกอย่างโหดเหี้ยม

ภาพลักษณ์ของทาสสตรีผิวดำที่ฉายสะท้อนออกมาให้เห็นจากนวนิยายทั้ง 4 เรื่อง นั้น เป็นภาพลักษณ์ของสตรีที่ต้องเผชิญกับอคติด้านสีผิว อคติด้านชนชั้น และอคติทางเพศ การมีผิวดำบ่งบอกถึงความเป็นทาสและชาติพันธุ์ ทำให้คนดำหรือลูกผสมไม่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคมว่ามีความเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์ กลับถูกมองด้วยอคติว่าพวกเธอเป็นพวกด้วยอารยธรรม ถูกจัดพื้นที่ให้เป็นคนชายขอบของสังคม ทำให้พวกเธอถูกจำกัดโอกาสในการได้รับการศึกษา และการนับถือศาสนา ซึ่งทำให้สตรีเหล่านี้ไม่มีทางจะพัฒนาตนเองขึ้นมาให้เท่าเทียมกับคนขาวในสังคมกระแสหลัก พวกเธอต้องแอบเรียนหนังสือ ส่วนศาสนาก็ได้รับการสอนอย่างผิดๆ ถูกๆ ตามคัมภีร์ไบเบิลฉบับนายทาส นอกจากการมีเชื้อชาติและสีผิวที่แตกต่างไปจากคนในสังคมแล้ว สถานภาพของสตรีเหล่านี้จึงเป็นได้เพียงทาสผู้ใช้แรงงานหรือคนรับใช้ซึ่งถือเป็นชนชั้นล่างของสังคมระดับชนชั้นในสมัยนั้น และต้องทำงานหนักตามคำสั่งของนายทาสอย่างไม่อาจปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงได้ บ้างถูกใช้งานหนักมากเกินไปกว่าที่มนุษย์จะทนได้ ซ้ำยังได้รับการปฏิบัติจากนายทาสและสังคมไม่ต่างอะไรไปจากสัตว์หรือสิ่งของ ขณะเดียวกันหากเลี้ยงที่จะทำตามคำสั่งของนายทาสหรือทำให้นายทาสโกรธ ก็จะถูกลงโทษทั้ง

¹¹⁰ Jacobs, *Incidents in the Life of a Slave Girl*, p.60.

กายและจิตใจ บ้างก็ถูกกลั่นแกล้งและถูกใช้เป็นที่รองรับอารมณ์ของนายทาสราวกับว่าพวกเธอไม่มีความรู้สึกและจิตใจที่จะรับรู้ถึงความอยุติธรรมและความเจ็บปวดอย่างที่มีมนุษย์ทั่วไป การเกิดมาเป็นผู้หญิงนั้น ต้องดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมลำบากกว่าผู้ชายเนื่องจากเพศหญิงต้องเผชิญหน้ากับอคติด้านความแตกต่างทางเพศในสังคมที่ชายเป็นใหญ่ แต่สำหรับทาสสตรีที่มีชีวิตอยู่ในพื้นที่ที่ชายและนายเป็นใหญ่ภายใต้บริบทของความเป็นทาสและมีวิธีดำด่วยแล้ว ยิ่งทำให้ชีวิตของทาสสตรีเหล่านี้ลำบากและเป็นทุกข์มากกว่าทาสชายอีกหลายเท่า เธอต้องประสบกับการถูกคุกคามทางเพศ โดยเริ่มต้นมาจากการถูกข่มขืนจากลูกเรือที่จับพวกเธอมา ถูกลวนลามหรือใช้เป็นที่ระบายความใคร่ของนายทาส ลูกของนายทาส พ่อค้าทาส และคนผิวขาว นอกจากจะต้องทำงานบ้าน ทำงานในไร่ ซึ่งเป็นงานหนักตามหน้าที่ที่ทาสจะต้องทำแล้ว พวกเธอยังต้องรับภาระจากการเลี้ยงดูลูก แต่ความเป็นแม่ที่รักลูกเธอก็ยอมสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมาดูแลลูกให้ดีที่สุดเท่าที่เธอสามารถทำได้ ทาสสตรีหลายคนต้องรับภาระอันมากมายเหล่านี้ส่งผลให้ร่างกายเจ็บป่วยอ่อนแอและส่งผลต่อสุขภาพในระยะยาว ภาระอันหนักหน่วงเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถูกคุกคามทางเพศจากนายทาสเป็นสาเหตุประการสำคัญที่ทำให้ทาสสตรีตัดสินใจหลบหนีไปสู่อำนาจตนเองเพื่อหวังว่าจะได้รับอิสรภาพและมีชีวิตอันเสรีหลุดพ้นจากระบบทาสที่ทำลายยับยั้งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในตัวพวกเธอ อย่างไรก็ตาม เมื่อทาสสตรีเหล่านี้หนีไปสู่อิสรภาพได้สำเร็จแล้ว แต่ชีวิตของพวกเธอหลังได้รับการปลดปล่อยจะเป็นชีวิตที่มีอิสรภาพอย่างที่พวกเธอฝันมาตลอดหรือไม่ และจะต้องเจอกับสิ่งใดบ้าง จะได้กล่าวในบทต่อไป